

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ Ο΄
ΜΑΪΟΣ 2015
λρ. Φύλ. 833

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχος 833, ΜΑΪΟΣ 2015

Ιδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδοτης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

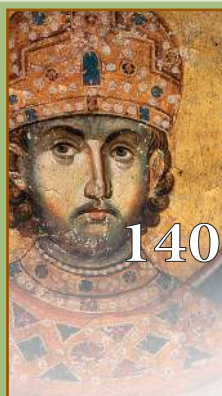
Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επίμελεια:
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
τοῦ ἔξωτερικοῦ
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Συμμαχία μέ τόν Θεό.....	131
Πῶς σώζομαι	132
Λάφυρο ἀπό τό κράτος τοῦ σατανᾶ.....	134
Ἐπιστολή Ἰακώβου: 6η Διδαχή (3,13-18)	136
Οἱ τρεῖς τῆς Τριάδος ἐραστές.....	138
Προϋποθέσεις γιά τή δική μας ἀνύψωση	139
Στό μεθόριο δύο κόσμων	140
Κατασκήνωση Καστανούσας.....	142
Τά ὅρια στήν ἀγωγή τῶν παιδιῶν στήν οἰκογένεια (Β΄)	143
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς.....	144
Ἡ Ἀντίστασι τῆς Ἀγάπης	146
Ὁ «ἔμπορος τοῦ θανάτου» πού ἔγινε κήρυκας τῆς εἰρήνης!	148
Ἡ Ἀρμενία ἀναγνώρισε τή Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων	150
«Δέν εἶμαι θυμωμένη μέ τόν Θεό!»	151
Κακές παρέες (διήγημα)	152
Ἐκδηλώσεις τῆς Αδελφότητος.....	154
Συζητώντας τά γεγονότα.....	158

Συμμαχία με τόν Θεό

Μάης μήνας κι ή σκέψη ατίθαση ξεστρατίζει απ' τά λουλουδιασμένα μονοπάτια, μέ τά μύρια χρώματα καί άρώματα, σέ μνήμες θλιβερές, μέ δάκρυ ποτισμένες. 29 Μαΐου 1453. Εκείνη ή άποφράδα Τρίτη μένει σημάδι πυρωμένο στήν καρδιά έδώ καί 562 χρόνια. Όχι, δέν εΐναι όποσδήποτε άφορμή άπελπισίας ή άπόγνωσης. Μπορεΐ νά λειτουργήσει θετικά. Νά γίνει άφορμή σκέψης, κρίσης καί άποφάσεων όδηγητικών γιά τή συνέχεια. Νά γίνει δάσκαλος καί έμπνευστής τρόπων δράσης γιά τό ξεπερ-
ρασμα τών δυσκολιών του ήαιρου μας.

Δέν σταματά ή ίστορία. Λέχθηκε ότι τά έθνη περνοΐν μέσα άπό τίς σελίδες της όπως κυλοΐν στή γή τά ποτάμια· άλλοτε λάμπουν στήν έπιφάνεια καί στολίζουν τή γή μέ τά δώρα τους κι άλλοτε κατεβαΐνουν στό βάθος. Νομΐεις τότε πώς χάνονται, μά δέν εΐναι έτσι. Σάν προέρχεται άπό φλέβες γερές τό ποτάμι, σάν έχει πηγές βαθιές καί πλούσια νερά, ξαναβγαΐνει στοΐ ήλιου τό φώς κι ευεργετεί τό περιβάλλον. Χιλιετίες μετρά ή ίστορία τής φυλής μας, πού άρδεΐ με τά νάματα του πολιτισμου της τή γή. Κι άς θόλωσαν πολλές φορές τά νερά της βάρβαροι κι ά-
ξεστοι πολιτισμοΐ πού άνακατεύθηκαν στήν κοΐτη της, κι άς σύλησαν τούς θησαυ-
ρούς της χέρια βέβηλα, πού γκρέμισαν έκκλησιές κι όρθωσαν μιναρέδες δίπλα στήν Άγια-Σοφιά.

Δέν χάνει τή φωτιστική δύναμή του ό Έλληνισμός, διότι αΐτή δέν πηγάζει άπό τήν ανθρώπινη ευφυΐα καί ικανότητα. Έχει μπολιασθεΐ μέ τή θεϊκή αλήθεια, όπως τήν άποκάλυψε ό Θεός μέ τόν μονογενή Υίο του, πού έγινε άνθρωπος γιά νά σώσει τόν κόσμο. Αΐτό τό παναρμόνιο τραγούδι παιανΐζει μέσ στους αΐώνες ή Ρωμιοσύνη απ' τόν καιρό πού τό ταΐριαξε στον αΐλό της ή Όρθοδοξία. Κι εΐναι αΐτό πού κρατά όρθια κι άπροσκύνητη τήν έλληνική ψυχή, αΐτό πού τήν καθιστά άγγελο έλπίδας σ' όλη τήν οΐκουμένη.

Εΐναι αΐτή ή έλληνορθόδοξη ψυχή, πού καί όταν «ή πόλις έάλω», δέν έχασε τήν πίστη καί τό όραμά της. Δέν γονάτισε ούτε μαράθηκε μέσα στο «πικρής σκλαβιάς χειροπιαστό σκοτάδι», πού τέσσερις αΐώνες τήν έπνιγε, αλλά έμεινε ζωντανή· άγωνίσθηκε μέ κάθε τρόπο, κάποτε υπεράνθρωπα, γιά νά έτοιμάσει καί νά πραγματώ-
σει τό θαΐμα τής παλιγγενεσίας του 1821. Καί στή συνέχεια, έγραψε τόσο λαμ-
πρές σελίδες στους Βαλκανικούς πολέμους, στον πρώτο καί στον δεύτερο Παγκό-
σμιο, στήν Κύπρο, παντοΐ.

Κι εΐχε πάντα τό φρόνημα, πού τόσο λιτά καί σεμνά αλλά σαφέστατα διατύ-
πωσε ό θρυλικός Μακρυγιάννης, όταν ό γάλλος ναύαρχος Δεριγνύ παρατήρησε πώς εΐναι πολύ άνίσχυρη ή όχύρωση τών Έλλήνων στους Μύλους. «Οΐ θέσεις μας εΐναι αδύναμες, αλλά εΐναι δυνατός ό Θεός μας». Εΐναι όντως δυνατός ό Θεός μας, άρκεΐ νά μήν άπορρίπτουμε τή συμμαχία του. Νά, ένα μήνυμα πού ιδιαίτερα μας χρειάζεται σήμερα.

Πῶς σῶζομαι

Ἡ χαρά τῆς ἀναστάσεως πού πλημμύρισε τίς καρδιές μας τὴν νύχτα τοῦ Πάσχα ὁλοκληρώνεται μέ τὴν δεσποικὴ ἐορτὴ τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ Κύριος ἔχοντας συντρίψει τὸν θάνατο καὶ τὴν φθορά ἀνυψώνει τὴν ἀνθρώπινη φύση πού προσέλαβε ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς παρθένου Μαρίας, τῆς μητέρας του, στὰ δεξιά τοῦ Θεοῦ. Ἐτοί τὴν ἀφθαρτίζει καὶ τὴν θεώνει. Πρέπει βέβαια νὰ τονισθεῖ ἐδῶ ὅτι στὴν πραγματικότητα ἡ ἀνάληψη ταυτίζεται μέ τὴν ἀνάσταση. Ἄμα ἀνάσταση ἅμα ἀνάληψη. Τό ὅτι ἡ ἀνάληψη συνέβη ἱστορικά σαράντα ἡμέρες μετὰ τὴν ἀνάσταση, αὐτό ὀφείλεται σέ λόγους οἰκονομίας: Ἐπρεπε οἱ μαθητές νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ὁ διδάσκαλός τους ἀνέστη ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Γι' αὐτό καὶ ὁ Ἰησοῦς δέν παύει νὰ τοὺς ἐμφανίζεται ἐπὶ σαράντα ἡμέρες «λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ» (Πρξ 1,3).

Ἐδῶ ἀνακύπτει ἓνα πολὺ σημαντικό ἐρώτημα: Ἡ ἀνάσταση καὶ ἡ ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ συνέπειές τους, ἡ νίκη πάντῳ στὴν ἁμαρτία καὶ στὸν θάνατο καὶ ἡ μετοχὴ στὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ πῶς ἀληθινὰ ἀφοροῦν σ' ἐμένα; Ὅλα αὐτὰ πού ἔχουν σχέση μέ ἓνα συγκεκριμένο πρόσωπο, τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ, πῶς συνδέονται μ' ἐμένα καὶ μέ τὸν κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστά; Διότι ἂν δέν μέ ἀφοροῦν μέ κάποιον τρόπο οὐσιώδη, τότε εἰς μάτην ἐορτάζω καὶ πανηγυρίζω. Παραμένω θνητός, ἁμαρτωλός καὶ ἄγευστος σωτηρίας. Καὶ ὁ Ἰησοῦς μπορεῖ νὰ εἶναι οὐδέποτε ἄλλο, ἀλλὰ ὄχι σωτήρας μου.

Πρέπει στοῦ σημείου αὐτό νὰ ὑπογραμμισθεῖ ὅτι μίλησα γιὰ «τρόπο οὐσιώδη». Αὐτό σημαίνει μέ ἀπλά λόγια ὅτι δέν ἀρκεῖ ἡ πίστη μου γιὰ νὰ σωθῶ. Δέν εἶναι ἡ σωτηρία μου ὑπόθεση πνευματικὴ ἢ ἠθικὴ μόνο, ἀλλὰ κυρίως καὶ

Δέν μέ τρομάζει
ὁ σκοτεινὸς Ἄδης.
Ἄφοῦ ὁ Χριστός,
ἡ ζωὴ μου,
πέθανε μέν
ἀλλὰ ἀναστήθηκε
καὶ ἀναλήφθηκε,
τό ἴδιο θὰ συμβεῖ
καὶ μ' ἐμένα.

προπάντων υπαρξιακή. Ἡ πώση τοῦ ἀνθρώπου στήν Ἑδέμ ὑπῆρξε ἓνα κατεξοχήν υπαρξιακό γεγονός. Ἡ ἁμαρτία κατέστρεψε τήν ἀνθρώπινη φύση, τήν ὀδήγησε στόν θάνατο, στό μηδέν· δέν τήν σπῆλωσε μόνον. Αὐτή δέ ἡ τραγική κατάσταση μεταδίδεται στόν κάθε ἄνθρωπο σάν κληρονομικότητα, σάν ἀναπόδραστη γενεϊκή ἀσθένεια.

Πῶς λοιπόν θά μπορούσα νά σωθῶ; Πῶς θά μπορούσα νά ξεπεράσω αὐτό τό φοβερό τεῖχος τῆς ὀδύνης; «Τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;» (Ρω 7,24). Ἐπειδή ἀκριβῶς τό πρόβλημά μου ἦταν ὁ θάνατος, αὐτό πού ἀπαιτοῦνταν ἦταν μέ κάποιο τρόπο νά κοινωνήσω ἀθανασία. Ἀλλά κάτι τέτοιο ἦταν ἀδύνατο σιά πλαίσια τοῦ θνητοῦ κόσμου μας· ὅλα γύρω μας μυρίζουν θάνατο καί φθορά.

Γι' αὐτό ἀνέλαβε τοῦτο τό ἔργο ὁ μόνος ἀθάνατος, ὁ ἅγιος Θεός. Ἔγινε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος καί ἔκανε τήν φύση μας ἑαυτό του. Κι ὅχι μόνον αὐτό· ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ νικητής τοῦ θανάτου, Αὐτός πού μέ τήν ἀνάσταση καί τήν ἀνάληψή του, ὅπως εἶπα παραπάνω, θέωσε τήν ἀνθρώπινη φύση πού προσέλαβε, μᾶς τήν προσφέρει, ἐνωμένη μέ τήν θεότητα του, νά γίνει τροφή μας. Τό ψωμί καί τό κρασί τῆς θείας Εὐχαριστίας γίνονται σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ. Δέν συμβολίζουν τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ ποικιλώνυμοι αἵρετικοί. Γίνονται, εἶναι. Ὁ Χριστός ξεκαθάρισε ὅτι «τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου» καί «τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου» (Μθ 26,26. 28) καί ὅτι «ἡ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρῶσις, καί τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πό-

σις» (Ἰω 6,55).

Κάθε φορά λοιπόν πού κοινωνοῦμε, ἐνώνουμε τήν ἄρρωστη ἀνθρωπότητα μας μέ τόν ἐσταυρωμένο, ἀναστημένο καί ἀναληφθέντα Κύριο. Ἔτσι ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ πάνω στόν θάνατο γίνεται καί δική μου ὑπόθεση, καί ἡ ζωή Του ζωή μου. Δέν εἶναι πλέον τελικός προορισμός μου ἡ νέκρωση καί τό μνημα. Δέν μέ τρομάζει ὁ σκοτεινός Ἄδης. Ἀφοῦ ὁ Χριστός, ἡ ζωή μου, πέθανε μέν ἀλλά ἀναστήθηκε καί ἀναλήφθηκε, τό ἴδιο θά συμβεῖ καί μ' ἐμένα. Θά πεθάνω, ἀλλά θά ἀναστηθῶ καί θά μετᾶσχω στήν βασιλεία Του. Γι' αὐτό δίκαια γιορτάζω καί πανηγυρίζω.

Ὑπάρχει βέβαια μία προϋπόθεση γιά νά γευθῶ αὐτή τήν χαρά: Νά προσέρχομαι στό μυστήριο τῆς ζωῆς κατόπιν αὐτοεξετάσεως. «Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω» (Α' Κο 11,28), ὑπογραμμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἀπλᾶδὴ πρῶτα νά σφραγίζω τόν ἑαυτό μου μέ τήν μετάνοια καί ἔπειτα νά πλησιάζω. Διότι ἂν ἡ ἁμαρτία μέ ἀποξένωσε ἀπό τόν Θεό, ἡ μετάνοια -καί μόνον ἡ μετάνοια- μοῦ ἀνοίγει τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Εὐάγγελος Ἀλ. Λάκας

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

**Ι. Ν. Ἀγ. Κωνσταντίνου καί
Ἑλένης στήν ὁμώνυμη Ἱερὰ
Μονή, Βογατσικό.**

Λάφυρο από τό κράτος τοῦ σατανᾶ

Ὅσες καρδιές φυλάγουν μέσα τους μία σπίθα θαυμασμοῦ γιά τό ἀληθινό, στούς ἔσχατους καιρούς μας πού ὅλα τά ἱσοπέδωσε ἡ παγερή ἀδιαφορία, ἀνακαλύπτουν πρότυπα καθοδηγητικά στούς μάρτυρες τῆς πίστεως.

Γιγαντωμένοι μέ τήν πίστη τοῦ Ἰησοῦ οἱ ἅγιοι μάρτυρες πορεύονται νικηφόρα μέσα στούς αἰῶνες, θριαμβευτές στίς μάχες τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Ἡ βιοτή τους, εὐαγγέλιο ζωντανό, ἐμπνέει τίς ἀγνές καλοπροαίρετες ψυχές. Λυσσαλέα τοὺς πολεμᾷ ὁ μυσόκαλος ἐχθρός, μά καταισχύνεται περίτρανα ἀπ' αὐτούς πού ἔκαναν λάβαρό τους τόν σταυρό καί ὁμολογία τους τήν ἀνάσταση.

Τά ἔργα τοῦ διαβόλου φαρμακερά καί θανατηφόρα. Φαρμάκι ποτίζει τίς καρδιές ὅσων τόν ἀκολουθοῦν. Πικρή ἡ ζωή τους καί φαρμακωμένοι οἱ ἴδιοι ποτίζουν καί τοὺς γύρω τους μέ δηλητήριο.

Τέτοιο δηλητήριο ὁξὺ καί θανατηφόρο πότισαν τά ὄργανα τοῦ διαβόλου τόν σεβάσμιο μάρτυρα Ἑρμεῖα. Τόν εἶχαν συλλάβει κι ἄς εἶχε μέ τιμιότητα ὑπηρετήσει χρόνια ὀλόκληρα στόν αὐτοκρατορικό στρατό, κι ἄς βρισκόταν σέ γεροντική ἡλικία. Τόν εἶχε συλλάβει ὁ ἡγεμόνας Σεβαστιανός διότι εἶχε διαπράξει τό μεγάλο ἔγκλημα νά εἶναι χριστιανός. Ὁ πολίος ὁμολογητής τοῦ Χριστοῦ ἀρνεῖται νά θυσιάσει στά εἰδωλα καί χαμογελώντας ἀπαντᾷ: «Θά ἦταν πολύ ἀνόητο, ἄρχοντα, νά ἀφήσω τό φῶς καί νά προτιμήσω τό σκοτάδι, νά ἐγκαταλείψω τήν ἀλήθεια καί νά ἀσπασθῶ τό ψέμα, νά χάσω τή ζωή καί νά πέσω στόν θάνατο. Ὁ Κύριός μας καί Θεός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τό φῶς

πού φωτίζει τόν κόσμο, εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια καί ἡ πραγματική πηγή ζωῆς. Λοιπόν, δέν θά ἦταν παράλογο τώρα, στό τέλος τῆς ζωῆς μου, νά χάσω τέτοια πολύτιμα ἀγαθά;».

Τά φοβερά βασανιστήρια πού ἀκολουθοῦν ἀναδεικνύουν τήν καρτερία τοῦ μάρτυρα καί ἀφοπλίζουν τοὺς διῶκτες. Στό ἀδιέξοδό τους σπεύδουν στόν ὀνομαστό μάγο τῆς περιοχῆς καί τόν ἐπιστρατεύουν στον ἀνίερο πόλεμο. Παρασκευάζει ἐκεῖνος σύμφωνα μέ τίς ἐντολές πού εἶχε λάβει τό ἰσχυρότερο μαγικό του φίλτρο. Σίγουρος γιά τό ἀποτέλεσμα στέκεται νά δεῖ ἱκανοποιημένος τόν θάνατο τοῦ ἀθώου θύματος. Ὁ ἥρωικός πρόμαχος τοῦ Ναζωραίου ποτίζεται βίαια τό θανατηφόρο ποτό. Τό παντοδύναμο χέρι τοῦ Κυρίου ὅμως σκεπάζει θαυματουργικά τόν γενναῖο ἀθλητὴ του καί τόν διαφυλάττει σῶο καί ἀβλαβῇ.

Ὁ ὀνομαστός μάγος μέ ἐκπληξὴ ἀνείπωτη παρακολουθεῖ τοῦτο τό θαῦμα. Μέ δέος στέκει μπροστά σ' αὐτό τό πρωτόγνωρο καί ἀνερμήνευτο γεγονός. Ποιοί νά 'ναι αὐτοί πού ὄντας θνητοὶ φοροῦν πανοπλία ὑπερκόσμια καί ντύνονται μέ δύναμη ἀκατάβλητη; Δέν γνωρίζει ὅτι θαυμαστά τό προεῖπε ὁ Ἀρχηγός τους· «σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύουσι ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς, ὄφεις ἀροῦσι· κἂν θανάσιμόν τι πῶσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει...» (Μρ 16,17-18).

Ἡ ὑπαρξὴ του συγκλονίζεται. Παραδίδει τόν ἑαυτό του στόν Ἰσχυρό, πού κατέστησε ἀνίσχυρα τά ὅπλα του. Ὁ αἰώνιος Θριαμβευτὴς κερδίζει ἓνα λάφυρο ἀπὸ τό

κράτος τοῦ σατανᾶ. Μὲ χαρὰ καὶ δύναμη ὁμολογεῖ ὁ πρῶην μάγος τὴν πίστη του στὸν Θεό τοῦ Ἑρμεῖα. Οἱ ἀπειλές καὶ οἱ ἐκβιασμοὶ πού δέχεται ἐξοβελίζονται ἀπὸ τὴ στέρεα ἀπόφασή του: Γιά αὐτόν τόν Θεό ἀξίζει καὶ νά πεθάνει κανεῖς!

Ὁ μάγος δέν ἔλαβε τὸ ἅγιο βάπτισμα μέ τὸ νερό τοῦ μυστηρίου. Βαπτίστηκε μέ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου του, ἐκεῖ στά Κόμανα τῆς Καππαδοκίας τὸν 2ο αἰώνα μ.Χ ἐπὶ βασιλείῳ Μάρκου Αὐρηλίου (περίπου τὸ 177 μ.Χ.).

Μαρτυρεῖ διὰ ἀποκεφαλισμοῦ ὁ πρῶην μάγος καὶ μένει στό συναξάρι τῆς Ἐκκλησίας μας μέ τὸν τίτλο αὐτό πού διατρανώνει τίς θαυμάσιες ἀλλοιώσεις πού ἐπιτελεῖ ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου Παντοκράτορος.

«Τῇ 31ῃ Μαΐου μνήμη Ἑρμείου μάρτυρος καὶ τοῦ κεράσαντος τὸν ἅγιον Ἑρμεῖαν φάρμακον Μάγου Μάρτυρος».

Τχνηλάτης

6η ΔΙΔΑΧΗ:

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τό μοναδικό ἀπό τά δημιουργήματα πού διαθέτει νοῦ, λογική. Ἔτσι εἶναι τό μόνο πλάσμα πού συνειδητά ἀναπτύσσει τίς δεξιότητές του, καλλιεργεῖ τήν γνώση καί ἀναπτύσσει σοφία. Ὡστόσο, δέν ἀρκοῦν μόνο ἡ γνώση καί οἱ δεξιότητες γιά νά θεωρηθεῖ κάποιος σοφός. Ὁ πραγματικά σοφός καί ἐπιστήμονας πρέπει πρῶτα νά εἶναι τέλειος καί ὁλοκληρωμένος ἄνθρωπος. Διαφορετικά οἱ σοφίες καί τά ἐπιστημονικά του ἐπιτεύγματα θά ἔχουν ἐπάνω τους τά ἀποτυπώματα τῆς παρακμῆς καί τῆς διαφθορᾶς του. Τήν ἀλήθεια αὐτή τήν κατανοοῦμε πολύ καλά στίς μέρες μας πού ἡ ἀνθρώπινη σοφία καί ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης βρίσκονται στό κατακόρυφο, ἀλλά συγχρόνως ἔχει φθάσει στό κατακόρυφό της καί ἡ ἀπάτη, ἡ ἀδικία καί ἡ διαφθορά. Ἀπό τήν ἀποψη αὐτή εἶναι πολύ ἐπικαίρα ὅσα γράφει ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος στήν 6η διδασχὴ τῆς Ἐπιστολῆς του, ὅπου κάνει μία σαφῆ καί πολύ σημαντική διάκριση τῆς σοφίας τοῦ κόσμου ἀπό τήν «ἄνωθεν» σοφία, τήν σοφία τοῦ Θεοῦ, τήν πνευματική. Διακρίνει τήν σοφία τοῦ ἀλαζονικοῦ καί ὑπερήφανου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει τήν ἐπίδειξη, ἀπό τήν σοφία τήν ὁποία ἔχει ὁ συνετός καί ταπεινός.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλές φορές ἡ σοφία γεννᾷ στόν ἄνθρωπο ὑπερηφάνεια καί ἀλαζονεία, τόν κάνει ὑπεροπτικό καί ἀπότομο ἔναντι τῶν ἄλλων. Γι' αὐτό ὁ Ἀδελφόςθεος θέτει ὡς κριτήριο καί τεκμήριο τῆς πραγματικῆς σοφίας τήν διαγωγή τοῦ ὑποτιθέμενου σοφοῦ. Ὁ πραγματικά σοφός, λέει, συμπεριφέρεται μέ πραότητα, γλυκύτητα καί ἀνοχή πρὸς ὅλους. Δέν χρησιμοποιοῖ τήν σοφία καί τήν δύναμή του γιά νά περιφρονεῖ, νά ἐξουθενῶναι καί νά ἐκμεταλλεύεται τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά γιά νά τοὺς ἐξυπηρετεῖ. Ἔχει ὅπως λέμε εὐγένεια καί ἀνθρωπιά, ταπεινὴ συμπεριφορά, πού τόν κάνει πραγματικά χαριτωμένο. Ἄν, λοιπόν, κάποιος ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι σοφός καί ἐπιστήμων, τότε εἶναι ἀληθινά σοφός, ὅταν ἡ σοφία του ἐκδηλώνεται μέ πραότητα καί ἀγάπη, καί εἶναι κίνητρο εὐεργετικῶν ἔργων τά ὁποῖα στοιχειοθετοῦν τήν καλὴ ἀναστροφή.

Ἀντίθετα, τῆς κοσμικῆς σοφίας χαρακτηριστικά εἶναι ὁ φατριασμός, ἡ διχόνοια, ὁ φθόνος πού κάνουν τοὺς ἀνθρώπους νά γίνονται μεταξύ τους λύκοι καί λιοντάρια γιά νά κατασπαράξουν οἱ πιό δυνατοὶ τοὺς κατωτέρους τους. Ἡ συμπεριφορά τους ξεπερνᾷ σέ ἀγριότητα καί ἐκείνη τῶν θηρίων, γίνεται σατανική. Καί τοῦτο ἔχει τήν ἐξήγησή του:

Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Ἰακώβου

Θείκη καί ανθρώπινη σοφία (Ία 3,13-18)

Όπως ό πιστός, πού ἔχει τήν σοφία τοῦ Θεοῦ, ἐμπνέεται ἀπό τό ἅγιο Πνεῦμα, ἔτσι ό μακράν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος καθοδηγεῖται ἀπό τό πονηρό πνεῦμα, ὁπότε καί ἡ σοφία του ἀποδεικνύεται «δαιμονιώδης».

Στήν ἐποχή μας ὑπάρχουν εὐτυχῶς οἱ ἐπιστήμονες ἐκεῖνοι πού ἔχουν τήν ἄνωθεν σοφία μέ τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα πού ἀπαριθμεῖ ό ἅγιος Ἰάκωβος. Αὐτοί ἱεουργοῦν στήν δουλειά τους. Ἐχουν τάξι τόν ἑαυτό τους στήν ὑπηρεσία τῆς ἀνθρωπότητος καί εἶναι οἱ μεγάλοι εὐεργέτες τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὑπηρετοῦν τόν πόνο του καί συμπαραστέκονται στά προβλήματα καί στίς ἀνάγκες του.

Όταν ὅμως ἡ σοφία καί ἡ ἐπιστήμη δέν ὑπηρετοῦν τόν Θεό, ἀποτελοῦν μεγάλη συμφορά γιά τήν ἀνθρωπότητα. Ἐκεῖνος π.χ. πού κάποτε ἦταν ἀπλῶς ἕνας διαρρήκτης ἢ ἀναρχικός τώρα ἔχει τήν δυνατότητα, ὀπλισμένος μέ τά σύγχρονα μέσα τῆς ἐπιστήμης, νά γίνει μία φοβερή ἀπειλή γιά τήν ἀσφάλεια τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἐποχή μας παρουσιάζει ἕνα παρόδοξο φαινόμενο. Δημιούργησε ἕναν ἀξιοθαύμαστο τεχνικό πολιτισμό μέ τόν ὁποῖο περιμέναμε νά κάνει πιό ὁμορφή τήν ζωή μας. Κι ὅμως, ὅλοι ὁμολογοῦμε ὅτι πολύ λίγο μᾶς ὠφέλησε αὐτός ό πολιτισμός. Ὑπάρχουν μάλιστα καί περιπτώσεις πού μᾶς ἔβλαψε. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἔχουν περισσότερα ἀγαθά, πολλά μέσα διασκέδασης κι ὅμως ἔχουν περισσότερο ἄγχος καί μελαγχολία ἀπό κάθε ἄλλη φορά. Μέ τά πολύπλοκα ὄργανα πού κατασκεύασαν παρακολουθοῦν τήν κίνηση τῶν ἀστρῶν καί ξέρουν καταπληκτικά στοιχεῖα γιά τό καθένα, κι ὅμως τούς εἶναι ἄγνω-

στος ό ἄνθρωπος τῆς διπλανῆς πόρτας, διότι δέν ἔχουν ἀγάπη στήν καρδιά τους. Κατασκεύασαν ταχύτατα μηχανήματα πού κάνουν θαύματα στόν τεχνικό τομέα, κι ὅμως παρασυρμένοι ἀπό τόν θόρυβό τους ἔπαψαν ν' ἀκοῦν τήν φωνή τῆς συνειδήσεως πού ό Θεός φύτεψε μέσα τους. Ἐχουν ἀφθονες τροφές, ξεπέρασαν τόν κίνδυνο τῆς πείνας -ὅπου βέβαια τόν ξεπέρασαν-, ἀλλά κινδυνεύουν ἀπό τήν πολυφαγία, διότι οἱ τροφές μέχρις ενός σημείου τρέφουν, ἔπειτα καταστρέφουν. Ἀκόμη, μέ τόν εὐδαιμονισμό καί τήν καλοπέραση ἔχουν γίνει τόσο πλαδαροί πού στήν πρώτη δυσκολία ἐκνευρίζονται, χάνουν τήν ὑπομονή καί τήν εἰρήνη τους. Συνηθισμένοι στήν ἄνεση τῆς μηχανῆς, ἔχουν ἀχρηστεύσει τίς δικές τους δυνάμεις.

Αἰτία αὐτῆς τῆς κατάντιας εἶναι ἡ ἀλαζονεία τοῦ ἀνθρώπου πού μέ ἱταμότητα θέλησε νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τόν Θεό καί χωρίς νά τό καταλάβει ἔβαλε στήν θέση τοῦ Θεοῦ τά ἐπιτεύγματα του. Ἀλλά αὐτό στάθηκε ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας του. Ἡ διανοητική ἀνάπτυξή του καί ἡ ἀντίστοιχη πρόοδος του στόν τεχνικό τομέα δέν συμβαδίζουν μέ τήν πνευματικότητά του. Ἡ ἀνθρωπότητα μοιάζει μέ ἕνα τέρας πού ἔχει τό ἕνα πόδι μεγάλο σάν τόν στύλο τῆς ΔΕΗ -ό ὕλικός πολιτισμός- καί τό ἄλλο σάν τό μικρό μας δαχτυλάκι -ἡ πνευματική της κατάντια. Ἐτσι δέν μπορεῖ νά στηριχθεῖ, εἶναι ἐτοιμόρροπη. Κι ἐμεῖς καμαρώνουμε γιά ἕνα ἐτοιμόρροπο τέρας! Εἶναι ἀνάγκη νά μετανοήσουμε ἀληθινά καί νά στηρίξουμε τήν σοφία μας στήν σοφία τοῦ Θεοῦ.

Ὁβλίας

ΟΙ ἍΓΙΟΙ ΤΡΕΙΣ ΘΕΟΛΟΓΟΙ

Οἱ τρεῖς τῆς Τριάδος ἐραστές

Εἶναι ψυχές πού ἀγαπούν τά γήινα μά ἡ ἀγάπη τους, μιά ἀγάπη πῆλινη, εἶναι εὐθραυστη· καί ὅταν «σπάσει», τά κομμάτια της εἶναι αἰχμηρά· πονοῦν ὅσους ἀγάπησαν καί ἀγαπήθηκαν γήινα. Κι εἶναι ψυχές πού ἀγαπούν τά οὐράνια, γι' αὐτό ἡ ἀγάπη τους εἶναι πύρινη, δέν σπάει, δέν πληγώνει, ἀλλά θεραπεύει, παρηγορεῖ καί δείχνει οὐρανό, ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἡ ὄντως Ἀγάπη.

Τέτοιες ψυχές, ψυχές πού ἀγάπησαν τά οὐράνια, ὑπῆρξαν οἱ τρεῖς τῆς Τριάδος ἐραστές Ἅγιοι, αὐτοί πού ἡ Ἐκκλησία μας τούς στεφάνωσε μέ τό ἐπίθετο «Θεολόγος». Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, πού βίωσε ὡς ἀγάπη τόν Θεό. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, πού «ἔφευγε» ἀναζητώντας τήν Ἀγάπη, καί ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος, πού καλοῦσε τή μόνη Ἀγάπη νά συντροφεύσει τή μόνη ψυχή του. Καί κλείστηκε ὁ θεῖος ἔρωτας μέσα στήν ἀπλότητα τοῦ Ἰωάννη, στήν εὐφυῆ εὐαισθησία τοῦ Γρηγορίου καί στήν ποιητική ἔκφραση τοῦ Συμεών.

Ἰωάννης, ὁ ἡγαπημένος τοῦ Ἰησοῦ, ὁ

μαθητής «ὄν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς»· ἕνας τίτλος πού ἀποτελοῦσε τό κρυφό καύχημά του, πίσω ἀπό τό ὅποιο σεμνά κρυβόταν ἡ δική του ἀγάπη γιά τόν μόνο ἡγαπημένο του Κύριο. Σάν ἀνταπόδομα αὐτῆς τοῦ τῆς ἀγάπης τοῦ ἴδωσε ὁ Θεός τήν ἀετήσια τή ματιά κι ἀγνάντεφε ὄχι ἀπό φηλιά ἀλλά τά ὑψηλά. Εἶδε καί λούστηκε στό φῶς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀποτυπώνοντας μέ τό ἀπέριττο τῆς πέννας του τά λόγια τοῦ «Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου».

Γρηγόριος, ὁ ἅγιος τῆς φυγῆς... Ἐκεῖνος πού ἔφευγε ἀπ' τά γήινα γιά νά λουφάξει ἡ σκέψη, ὁ νοῦς κι ἡ εὐαίσθητη καρδιά του στά θεϊκά σκηνώματα. Καί κεῖ, στό ἅγιο καταφύγιο, ἀγνάντεφε τά τοῦ Θεοῦ, λούστηκε στό φῶς Του καί ἔγραψε γιά τήν Τριάδα, τήν «ἡγαπημένην τοῦ Τριάδα». Ἀπέθεσε τήν ἀνθρώπινη εὐαισθησία στό κατώφλι τοῦ Οὐρανοῦ καί προχώρησε... καί συνάντησε τόν Θεό καί ἡ Τριάδα ἡ «ἡγαπημένη» ἀποδείχθηκε «ὁ μέγας πλοῦτος» τῆς ζωῆς του.

Αἰῶνες μετά, ἓνας τρίτος ἑραστής τῆς Τριάδος, ὁ Συμεών ὁ νέος Θεολόγος, ὕφανε τὴν ποίησή του μέ τά θεϊκά του βιώματα, μεταποιώντας τὴ μυστικὴ του ἀγάπη γιὰ τὸν Θεό σέ στίχους. Βυθισμένος στὴν ἀγία σιωπὴ του, καλοῦσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ «ἀνεκφώνητον πρᾶγμα», νὰ συντροφεύσει τὴ μοναξιὰ του, κι ἀναφωνοῦσε σιωπώντας: «ἐλθὲ ὁ μόνος πρὸς μόνον, ὅτι μόνος εἰμί». Ἔβρισκε τὸν Θεό στὴν ἀπουσία τῶν πάντων. Ἡ μοναξιὰ του ἦταν τόπος συνάντησης μέ τὸν Θεό καὶ ἡ σιωπὴ του ἡ μόνη γλῶσσα νὰ μιλήσει γιὰ τὰ θεῖα.

Τὰ βιώματα τῶν ἑραστῶν τῆς Ἀγάπης ἐξιστοροῦν τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ. Ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς μέ τὰ δικὰ του ἰδιαίτερα χρώματα ζωγράφισαν λές μιὰ βυζαντινὴ εἰκόνα τῆς Τριάδος λουσμένη στό ἱλαρό φῶς τῆς ἀγιότητας. Συνάντησαν τὴν Τριάδα στὴν ἀπλότητα, στὴ φυγὴ ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα, στὴ μόνωση, στὴ σιωπὴ, στὴν ἀφθονία τῶν πνευματικῶν βιωμάτων... ἐκεῖ πού βρίσκεται ὁ ἀπλὸς καὶ ταπεινὸς τὴν οὐράνια πληρότητα, ὁ εὐαίσθητος καὶ ἐσωστρεφὴς τὸ ἅπλωμα στὸν ἀδελφὸ καὶ ὁ μόνος τὴ συντροφιά τῆς Τριάδος, πού εἶναι «ὁ ἓνας, τὰ πάντα καὶ κανεῖς».

Δ. Καλογεράκη

Προϋποθέσεις γιὰ τὴ δική μας ἀνύψωση

Δέν εἶναι ἀλλιῶς εὐκόλο νὰ πιστέψεις στὴν Ἀνάληψη. Χρειάζεται πρῶτα νὰ μαθητεύσεις στὸν Ἰησοῦ καὶ στό Εὐαγγέλιό του, νὰ ξεπεράσεις τὴν ἀντίρρηση καὶ τὴν ἀποδοκιμασία τοῦ κόσμου, νὰ σταθεῖς στό πραιτώριο, νὰ ἀνεβῇς στό σταυρό, γιὰ νὰ φθάσεις στὴν ἀνάσταση κι ἀπὸ ἐκεῖ νὰ πορευθεῖς στὴ δόξα τῆς ἀναλήψεως. Μέ ἄλλα λόγια, γιὰ νὰ γίνει ἡ Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ προσωπικὰ δική μας, πρέπει ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πρῶτα **νὰ ἀναληφθοῦμε ἀπὸ τὰ φθαρτὰ καὶ γήινα**. Νὰ ἀποδεσμευθοῦμε ἀπὸ τὸν «ὄγκον» (Εβ 12,1) τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς αὐταρέσκειας· νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τίς ἁμαρτίες μας· νὰ ἀφήσουμε τὸν κόσμο καὶ τὴ νοοτροπία του καὶ νὰ στραφοῦμε στὸν Σωτὴρά Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, πού τὸν ξεπροβοδίσαμε στοὺς οὐρανοὺς, ἀπ' ὅπου καὶ τὸν περιμένουμε νὰ ξανάρθει.

Αὐτὸ δέν σημαίνει ὅτι ἀπορρίπτουμε τὴν παροῦσα ζωὴ. Ἀντίθετα, τὴν κερδίζουμε γιὰ τὴν αἰωνιότητα, τὴν ἀξιοποιοῦμε καὶ τὴ χαιρόμαστε χωρὶς τὴν πίκρα τῆς ἁμαρτίας, χωρὶς τὸ φόβο τοῦ θανάτου. Καὶ πρό πάντων δέν σημαίνει ὅτι πιστεύουμε σέ μία οὐτοπία. Οἱ οὐρανοὶ γιὰ μᾶς δέν εἶναι κῶρος παραμυθένιος. Εἶναι ἡ διάσταση τοῦ πνεύματος, μέσα στὴν ὁποία ζοῦμε ἀπὸ τώρα, ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ πέφτει πάνω μας καὶ μᾶς καθαρίζει μυστηριακά μέ τὴ μετάνοια καὶ τὴ θεία Κοινωνία. Οἱ οὐρανοὶ εἶναι ἓνας τρόπος ζωῆς, ἡ ζωὴ τῶν λυτρωμένων. Εἶναι μία κατάσταση, ὅπου βρίσκεται ὁ θησαυρὸς μας, ὁ ἀναστημένος καὶ ζωντανὸς Κύριός μας.

Στέργιος Ν. Σάκκος
Ἀπὸ τὸ βιβλίο **Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**

ΣΤΟ ΜΕΘΟΡΙΟ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ

Μέγας Κωνσταντῖνος καί ἁγία Ἑλένη. Δύο μεγάλες μορφές ἁγίων πού τιμοῦμε μέσα στόν μήνα Μάιο καί πού ὁ λαός μας ἰδιαίτερα συνδέεται μαζί τους.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ γιός τοῦ ἐλληνοϊλλυρικῆς καταγωγῆς ρωμαίου ἀξιωματοῦχου καί μετέπειτα Καίσαρος καί Αὐγούστου Κωνσταντίου τοῦ Χλωροῦ καί τῆς ἁγίας Ἑλένης, διακρινόταν γιά τήν ὡραιότητα τοῦ σώματός του, τήν εὐγένεια τῆς ψυχῆς του καί τά ἐξαιρετικά πνευματικά καί φυσικά χαρίσματα. Μετά τόν θάνατο τοῦ πατέρα του (306) ὁ στρατός τόν ἀνακήρυξε αὐτοκράτορα τῆς Δύσης.

Ἀπό τίς πρῶτες του ἐνέργειες ἦταν νά σταματήσῃ τόν φοβερό διωγμό τῶν χριστιανῶν μέ τό περίφημο «Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων» (313). Ἀφοῦ προηγουμένως κατατρόπωσε τόν Λικίνιο, ἔγινε μονοκράτορας σέ ὅλη τήν ἀπέραντη αὐτο-

κρατορία (324) καί προχώρησε στό μεγαλειῶδες μεταρρυθμιστικό του ἔργο. Εἶναι ὁ πρῶτος αὐτοκράτορας πού προσχωρεῖ στό ἀνακαινιστικό κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, ἀγκαλιάζει τήν Ἐκκλησία του καί δημιουργεῖ μιά νέα προοπτική πολιτισμοῦ.

Ἐγινε προστάτης ὅλων τῶν πολιτῶν, ἀνεξάρτητα ἀπό τή θρησκευτική τους πίστη, ἀποφυλάκισε τούς χριστιανούς πού εἶχε φυλακίσει ὁ Λικίνιος, καί ἀπέδωσε στήν Ἐκκλησία τούς ναούς καί τά κατασχεθέντα κτήματα. Αὐτός πρῶτος καθιέρωσε τήν Κυριακή ἀργία. Κατήργησε τή δουλεία, τήν ποινή τοῦ σταυρικοῦ θανάτου, τίς θηριομαχίες καί τίς μονομαχίες. Καταδίκασε τή μοιχεία, προστάτεψε τά παιδιά ἀπό τήν κατάχρηση τῆς πατρικῆς ἐξουσίας. Ρύθμισε ζητήματα διαζυγίου, κληρονομιάς καί προίκας. Ἀπαγόρευσε

τόν στιγματισμό (=σημάδεμα) στά πρόσωπα τῶν δούλων καί τούς ἔδωσε τή δυνατότητα νά γίνουν ἀπελεύθεροι. Ἐγκαινιάζοντας ἕναν νέο τρόπο διακυβέρνησης τῆς Ἐκκλησίας, ἀπόλυτα δημοκρατικό καί σύμφωνο μέ τήν ἀποστολική παράδοση, συγκάλεσε τήν Πρώτη Οἰκουμένη Σύνοδο (325), προκειμένου νά ἡρεμήσει ἡ Ἐκκλησία ἀπό τήν αἵρεση τοῦ Ἀρείου. Πρίν ἀπό τήν ἱστορική νίκη του στόν Τίβερη ποταμό κατά τοῦ Μαξεντίου, ὁ ἀήπητος στρατηλάτης εἶδε ἐκείνη τήν καταπληκτική θεοσημία «Τούτω νίκα» ἢ «Ἐν τούτῳ νίκα» καί στή συνέχεια κατασκεύασε τό λάβαρο τοῦ Σταυροῦ μέ τό χριστόγραμμα ✠ γιά τίς ἀσπίδες τῶν στρατιωτῶν του. Ἀντιλαμβανόμενος ὅτι τό μέλλον τῆς αὐτοκρατορίας ἦταν στήν Ἀνατολή, «ὁ πατέρας τῆς Ρωμοσύνης» μετέφερε τήν πρωτεύουσά της στό Βυζάντιο, ἔχτισε τή Νέα Ρώμη καί ἔβαλε τά θεμέλια γιά τή νέα χριστιανική αὐτοκρατορία, γεγονός πού δέν τοῦ τό συγχώρεσαν ποτέ οἱ Δυτικοί. Τότε ἡ ἁγία Ἑλένη μέ δικά της ἔξοδα πῆγε στήν Ἱερουσαλήμ καί ἀνακάλυψε τόν Τίμιο Σταυρό.

Ἐπειδὴ ποθοῦσε νά λάβει τό βάπτισμα στόν Ἰορδάνη ποταμό, ὁ Κωνσταντῖνος καθυστέρησε νά βαπτισθεῖ. Βαπτίσθηκε λίγο πρίν πεθάνει. Ἐζῆσε 63 χρόνια.

Καί ὅλα αὐτά σέ ἐποχές πού μόνον τό 8-10% τῶν ὑπηκόων ἦταν χριστιανοί. Οἱ ἐπιλογές του ἦταν πράγματι κατάθεση ψυχῆς καί ὄχι προϊόν πολιτικῶν συμφερόντων, γιατί ἡ μεγαλοσύνη του πῆγαζε ἀπό τήν καρδιά του. Ἐβαλε τήν Εὐρώπη σέ μία νέα τροχιά πολιτισμοῦ, ἀφοῦ μέ τήν εἰσαγωγή τῆς χριστιανικῆς πίστες εὐεργέτησε τήν ἀνθρωπότητα.

Ὡστόσο, κάποιοι κατηγοροῦν τόν λαμπρό αὐτό αὐτοκράτορα γιά τόν φόνο τοῦ γιοῦ του Κρίσπου καί τῆς συζύγου του Φαύσας. Τί ἀκριβῶς συνέβη; Ὁ δεκαεπτάχρονος Κρίσπος -γιός ἀπό τόν πρῶτο γάμο τοῦ Κωνσταντίνου μέ τή Μινερβίνα- εἶχε περιβληθεῖ ἀνώτατα στρατιωτικά ἀξιώματα. Λόγῳ μάλιστα τῶν ἀυξημένων προσόντων του ἦταν καί ἀρχηγός τοῦ στόλου τῆς αὐτοκρατορίας, μέ ἀποτέλεσμα νά ἐπισύρει τόν φθόνο τῆς Φαύσας, ἐπειδὴ ὑπερεῖχε τῶν δικῶν της υἱῶν. Χρησιμοποιώντας ψευδομάρτυρες ἡ Αὐγούστα τοῦ ἀπέδωσε τήν κατηγορία ὅτι τάχα ὁ Κρίσπος εἶχε «συλλάβει ἔρωτα ἄθεσμον πρὸς αὐτήν» καί ὅτι συνωμοτοῦσε κατά τοῦ πατέρα του. Τότε, λοιπόν, ὁ Κωνσταντῖνος φυλάκισε τόν Κρίσπο. Ὁ νέος βρέθηκε στή συνέχεια δολοφονημένος μέ ἄγνωστο τρόπο, χωρίς ποτέ νά ὑπάρξει καταδικαστικό διάταγμα τοῦ αὐτοκράτορα. Οἱ ἱστορικοί λένε ὅτι μόνον ἡ γυναίκα τοῦ αὐτοκράτορα μπορούσε νά χρησιμοποιοῦσε τή σφραγίδα του καί σέ αὐτήν ἀποδίδεται ἡ δολοφονία. Στό μεταξὺ ἡ μητέρα του Ἑλένη πληροφορήθηκε τή συνωμοσία τῆς Φαύσας καί ἀποκάλυψε τήν ἀλήθεια στόν Κωνσταντῖνο, ὁ ὁποῖος καί διέταξε τή σύλληψή της. Ὁ Ζώσιμος, εἰδωλολάτρης συγγραφέας, ἰσχυρίζεται αὐθαίρετα ὅτι ὁ αὐτοκράτορας διέταξε νά πνιγεῖ ἡ Φαύστα σέ λουτρό μέ καυτό νερό. Ἀλλὰ τόν μύθο αὐτόν καταρρίπτει ὁ Ἱερώνυμος, ἐκκλησιαστικός συγγραφέας καί ἄριστος ἐλληνιστής, ὁ ὁποῖος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ θάνατος τῆς Φαύσας ἐπῆλθε τρία ἢ τέσσερα ἔτη μετὰ τόν θάνατο τοῦ Κρίσπου. Περισσότερο φῶς δέν μπορεῖ νά χυθεῖ στήν ὑπόθεση· ὁ Κωνσταντῖνος, λόγῳ τοῦ ἀνεξίκακου

καί τοῦ εὐγενοῦς χαρακτήρα του, θέλησε διά τῆς σιωπῆς νά καλύψει ἀπό τά περίεργα καί κακεντρεχῇ βλέμματα τήν ἐνοχή τῶν ἀγαπημένων του προσώπων.

Ἀσφαλῶς, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος δέν ἀνήκει στίς τυπικές μορφές τῶν «ἀγίων» τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐρευνώντας, ὁμως, τό ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, βλέπουμε ὅτι φιλοξενεῖ πολλές μορφές, οἱ ὁποῖες ὁδηγοῦνται στή λυτρωτική μετάνοια καί στό βάπτισμα πού καθαρίζει ἀπό κάθε ἁμαρτία: Π.χ. Ὁ εὐγνώμων ληστής, ὁ ὁποῖος πρῶτος κέρδισε τόν παράδεισο· ὁ ρωμαῖος ἐκατόνταρχος Λογγίνος, ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, πού σταύρωσε τόν Χριστό· ὁ ὅσιος Μωσῆς ὁ Αἰθίοψ, ὁ ὁποῖος, πρίν βαπτισθεῖ, ἦταν ἀρχιληστής· ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἴγυπτία, ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος.

Ἀναντίρρητα, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀποτελεῖ τό σύνορο μεταξύ δύο κόσμων: τοῦ εἰδωλολατρικοῦ, πού πέθαινε, καί τοῦ χριστιανικοῦ, πού γεννιόταν. Ἡ Ἐκκλησία μας ἀναγνωρίζοντας τίς πολύτιμες ὑπηρεσίες του τόν ἀνακήρυξε ἱσαπόστολο καί ἅγιο καί ἡ ἱστορία μέγα. Κανείς ἄλλος, μετά τούς ἀποστόλους, δέν ἔκανε περισσότερα γιά τήν ἐδραίωση τῆς πίστεως μας. Λέγει σχετικῶς ὁ ἱστορικός Παπαρηγόπουλος: «Δικαίως ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἀπεκάλεσεν αὐτόν ἱσαπόστολον καί κατέταξεν μεταξύ τῶν ἀγίων... παραβλέψασα μέν τά ἁμαρτήματα, ὧν ἐθεώρησεν αὐτόν ἀνεύθυνον, διότι ὑπῆρξαν προϊόν ἀλλοτρίας ἀνατροφῆς καί ἔξωθεν, ἀποβλέψασα δέ εἰς μόνην τήν ὑπέρ τοῦ χριστιανισμοῦ προαίρεσιν, ἣτις ὑπῆρξεν ἀναμφισβήτητος».

Εὐ. Αὐγουστίνου

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΚΑΣΤΑΝΟΥΣΑΣ

Ἡ γεώτρηση εἶναι δωρεά τῆς ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΑΝΔΡῶΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Οἱ κατασκηνωτικές ἐγκαταστάσεις μας ἔχουν ἀκόμη πολλές ἐλλείψεις καί πολλά... χρέη. Κάνουμε ἐκκλήση στά εὐγενῆ αἰσθήματά σας γιά ὁποιαδήποτε βοήθεια. Πιστεύουμε ὅτι, παρά τήν οἰκονομική δυσκολία πού πλήττει σχεδόν ὅλα τά νοικοκυριά, ἡ ἀγάπη σας θά βρεῖ τρόπους νά συμπαρασταθεῖ στό ἱερό αὐτό ἔργο. Ἐξάλλου, ἔτσι γίνονται πάντα τά ἔργα τοῦ Θεοῦ καί Ἐκεῖνος εὐλογεῖ ὅ,τι προσφέρουμε ἔστω καί ἀπό τό ὑστέρημά μας.

**Πληροφορίες στό τηλέφωνο:
2310 270630**

**Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074-010184-792
Ο.Χ.Α. ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γιά τούς συνδρομητές
τοῦ ἐξωτερικοῦ,
IBAN: GR50 0171 0740 0060
7401 0184 792**

Τά ὅρια στήν ἀγωγή τῶν παιδιῶν στήν οἰκογένεια

Β. Σταθερότητα καί ἀγάπη

Υπάρχουν συμπεριφορές ἀπό τίς ὁποῖες ὀφείλουμε νά ἀποτρέψουμε τό παιδί μας θέτοντας ὀρισμένα ὅρια. Αὐτά λειτουργοῦν ἀποτελεσματικότερα, ὅταν τό παιδί αἰσθάνεται ὅτι τό ἀγαποῦμε εἰλικρινά καί συνδέεται μαζί μας. Δέν συζητοῦμε γιά ὅρια, ὅταν τό παιδί εἶναι ἀναστατωμένο καί δέν μπορεῖ νά ἀκούσει στήν κατάσταση πού βρίσκεται. Περιμένουμε νά ἡρεμήσει, τό παίρνουμε κοντά μας, τό ἀγκαλιάζουμε καί μέ ἡρεμῆ καί σταθερή φωνή τοῦ ἐξηγοῦμε γιατί θέσαμε τό συγκεκριμένο ὅριο. Συνετό εἶναι νά ἀκολουθήσουμε ὀρισμένα βήματα στή θέσπιση τῶν ὀρίων ὥστε νά εἶναι ἀποδοτικά καί νά μή δημιουργήσουν προβλήματα.

1ο βῆμα. Ἡ συμμετοχή τοῦ παιδιοῦ. Θέτουμε ὅρια, πρίν συμβεῖ ἡ ἀνάρμοστη συμπεριφορά τοῦ παιδιοῦ. Τοῦ ἐξηγοῦμε ἀπλά καί ἡρεμα γιατί θέσαμε τά συγκεκριμένα ὅρια. Ἄν τό παιδί μας εἶναι ἡλικίας τριῶν ἐτῶν καί ἄνω, τοῦ ζητοῦμε νά ἐπαναλάβει τά ὅρια.

2ο βῆμα. Ἐχουμε ἓναν μικρό ἀριθμό κανόνων. Πάρα πολλοί κανόνες θά προκαλέσουν σύγχυση στό παιδί καί ἀναστάτωση.

Οἱ κανόνες νά εἶναι δίκαιοι, σαφεῖς καί τό παιδί μας νά μπορεῖ εὐκόλα νά τοὺς ἀκολουθήσει. Ἐκφράζουμε μέ θετικό τρόπο τί θέλουμε καί ὄχι τί δέν θέλουμε.

3ο βῆμα. Ὅταν θέτουμε τά ὅρια, καθορίζουμε μέ τό παιδί μας καί τίς συνέπειες πού θά ἔχει, ἂν τά παραβεῖ. Ἡ πειθαρχία λειτουργεῖ καλύτερα, ἂν τό παιδί μας ξέρει τί νά περιμένει ὅταν ἀθετήσῃ τόν κανόνα.

4ο βῆμα. Ἀποδεχόμαστε καί σεβόμαστε τά δικά μας ὅρια. Ἄν δέν τηρήσουμε τά ὅρια πού ἔχουμε θέσει, οὔτε τό παιδί μας θά μάς σεβαστεῖ καί θά ἔχουμε δημιουργήσει ἓναν φαῦλο κύκλο. Ἄς μάθουμε νά λέμε «ὄχι» μέ ἓναν ζεστό, ἀπλό τρόπο πού νά φανερώνει τή φροντίδα μας, παραμένοντας ἡρεμοί καί σταθεροί στά ὅρια πού ἔχουμε θέσει.

5ο βῆμα. Νά εἴμαστε εὐέλικτοι. Ἄν δοῦμε ὅτι τά ὅριά μας δέν γίνονται ἀποδεκτά καί προκαλοῦν ἀντιδράσεις, δέν ἐπιμένουμε στήν ἐπιβολή τους. Ἄν δέν εἶναι κατάλληλα, ἀπλῶς τό ἀναγνωρίζουμε καί τό ξανασυζητοῦμε μέ τό παιδί μας. Ἴσως νά εἶναι μία καλή εὐκαιρία, ἐάν τά παιδιά μας βρίσκονται στό γυμνάσιο ἢ φοιτοῦν στό λύκειο, νά στρέψουμε τή σκέψη καί τήν προσοχή μας μαζί τους στόν λόγο τοῦ σοφοῦ Σειράχ: «Ὅπισω τῶν ἐπιθυμιῶν σου μή πορεύου καί ἀπό τῶν ὀρέξεών σου κωλύου. Ἐάν χορηγήσῃς τῇ ψυχῇ σου εὐδοκίαν ἐπιθυμίας, ποιήσει σέ ἐπίχαρμα τῶν ἐχθρῶν σου» (18,30-31). Ἀπό τίς ἐπιθυμίες σου μήν παρασύρεσαι, στίς ὀρέξεις σου ἀντιστάσου. Ἄν δώσεις στόν ἑαυτό σου τήν ἀπόλαυση κάθε ἐπιθυμίας, θά γίνεις τῶν ἐχθρῶν σου περίγελως.

Καθώς τό παιδί μας μεγαλώνει καί ὠριμάζει, ἀπομακρύνουμε τά ὅρια, τά μειώνουμε, τά ἐλαχιστοποιοῦμε καί στό τέλος μέ τόν διάλογο τά καταργοῦμε. Ἡ ἀγάπη μας καί τό ἐνδιαφέρον μας ὅμως παραμένουν ἀμείωτα καί ἡ προσευχή μας πρὸς τόν Κύριο ἐξακολουθεῖ θερμή καί ἐκτενής, ὥστε νά «φυλάσσει εἰσόδους καί ἐξόδους» τοῦ.

Ἀθανάσιος Γκατζιός

Ἀπό τόν ἄβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 3/5, τοῦ Παραλύτου

«ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ» (Ἰω 5,5).

Πόσο μάς διδάσκει ἡ ἐπιμονή τοῦ παραλυτικοῦ! Ἐμεῖς ὅταν ζητᾶμε κάτι ἀπὸ τόν Θεό θέλουμε ἀμέσως νά μάς τό δώσει. Ἄν δέν γίνει αὐτό πού ζητᾶμε ἀμέσως, γογγύζουμε καί πολλοί φθάνουν καί στή βλαστήμια. Ὁ παράλυτος ἐκεῖνος 38 ὁλόκληρα χρόνια περίμενε ὑπομονετικά. Δέν γόγγυζε, δέν βλαστημοῦσε τόν Θεό, δέν καταριόταν τή μέρα πού γεννήθηκε. Ἦταν ἓνας σωστός ἥρωας ὑπομονῆς. Κι αὐτή τήν ὑπομονή του βραβεύει ὁ Θεός χαρίζοντάς του τή θεραπεία.

Κυριακή 10/5, τῆς Σαμαρείτιδος

«καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθές εἶρηκας» (Ἰω 4,17-18).

Ὁ Κύριός μας, ὁ σοφός δημιουργός, μέ πολύ γλυκά λόγια παίρνει τή Σαμαρείτιδα ἀπὸ τά θολά νερά καί ἀπὸ τόν βουρκο καί τήν ὁδηγεῖ στήν πηγὴ τῆς πίστεως. Ὅταν ἐκείνη λέγει «ἄνδρα οὐκ ἔχω», δέν τῆς λέει «μοῦ λές ψέματα, ντροπὴ σου», ἀλλὰ «καλῶς εἶρηκας», καί «ἀληθές εἶρηκας». Δέν τήν κολακεύει οὔτε τήν ἐνθαρρύνει στή βρομιὰ, ἀλλὰ δείχνει στοργή καί ἀγάπη πατέρα, σοφοῦ Θεοῦ, δημιουργοῦ πού θέλει τή σωτηρία της. Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ στάση ἔκανε τόν πάγο νά λειώσει καί νά ἀνάψει ὁ σπινθήρας πού κρυβόταν στὰ ἐρεῖπια καί στὰ συντρίμμια καί νά γίνει πυρκαγιά. Ἔτσι ἀκολουθώντας τόν Χριστό ἡ Σαμαρείτιδα ἔγινε ἀπὸ κάρβουνο διαμάντι, ἀπὸ κοράκι περιστέρι, ἀπὸ παιδί τοῦ σατανᾶ ἄγγελος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Σαμαρείτιδα ἡ σκοτεινὴ ἔγινε ἡ ἀγία Φωτεινὴ, ἡ ἱεραπόστολος πού κήρυξε τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, σ' ὅλη τήν Ἀσία μέχρι καί τήν πολύκλαυστη Σμύρνη, ὅπου ὁ μητροπολιτικός ναός ἦταν ἀφιερωμένος στοῦ ὀνομά της.

Κυριακή 17/5, τοῦ Τυφλοῦ

«ραββί, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (Ἰω 9,2-3).

Ὁ τυφλὸς γεννήθηκε καί ἔζησε τυφλὸς γιὰ νά γίνει ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ, τό κήρυγμά του, τό ὄργανό του ἀνάμεσα στοὺς ἐχθρούς του, στοῦ Μεγάλου Συνέδριου· γιὰ νά ὑπηρετήσῃ τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Καί σήμερα

πολλές φορές βλέπουμε ανθρώπους πού ζούν στή δυστυχία καί στόν πόνο καί ἀναρωτιόμαστε γιατί ὁ Θεός ἐπιτρέπει νά βασανίζονται ἔτσι. Πολλές φορές μάλιστα μᾶς περνάει ἡ σκέψη ὅτι τιμωροῦνται γιά τίς ἁμαρτίες τους. Κι ὅμως, μπορεῖ νά ὑποφέρουν οἱ ἀδελφοί μας γιά ἓναν πολύ μεγάλο σκοπό πού μόνο ὁ Κύριος τόν γνωρίζει: γιά νά φανερωθοῦν τά ἔργα τοῦ Θεοῦ καί νά δοξασθεῖ τό ὄνομά του. Καί πράγματι, δοξάζεται τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὅταν ὑπομένουμε τίς θλίψεις μέ πίστη. Πλησιάζουμε ἔτσι περισσότερο τόν Κύριο καί γινόμαστε καί στούς ἄλλους ἓνα ζωντανό καί δυνατό κήρυγμα.

Κυριακή 24/5, τῶν Πατέρων Α΄ Οἴκου. Συνόδου

«ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσι τήν χαρὰν τήν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς» (Ἰω 17, 13).

Οἱ ἀνθρώπινες χαρές, ἔστω οἱ καλές, ὅχι οἱ ἀπατηλές, εἶναι λίγες καί ἀνεπαρκεῖς. Ὁ Χριστός μᾶς δίνει τή χαρά του καί συμπληρώνει τή χαρά μας, τήν ὀλοκληρώνει. Καί ὅχι μόνο συμπληρώνει τή λειψή χαρά μας ἀλλά καί τήν ὑπάρχουσα χαρά μας τή φτωχή τήν κάνει πλούσια, τήν ἐπίγεια τήν κάνει οὐράνια, τήν προσωρινή τήν κάνει αἰώνια. Ἄν ἡ χαρά λίγο μειώνεται, δέν εἶναι τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως δέν ἀφήνουμε νά μειωθεῖ ἡ ἀγνότητά μας ἢ ἡ πίστη μας, ἔτσι καί ἡ χαρά μας. Πρέπει νά εἶναι ὀλοκληρωμένη, πεπληρωμένη καί ἀναφαίρετη. Σέ χτυπήματα καί σέ δυσκολίες θά πονοῦμε, θά προσευχόμαστε, ἀλλά δέν θά ἐκλείπει ἡ χαρά μας. Ὅπως ὁ ἥλιος ἀκτινοβολεῖ, τό μύρο εὐωδιάζει, ἔτσι ἡ ζωή μας μέ τόν Χριστό λάμπει καί μοσχοβολαίει τή χαρά.

Κυριακή 31/5, Πεντηκοστή

«Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰω 8, 12).

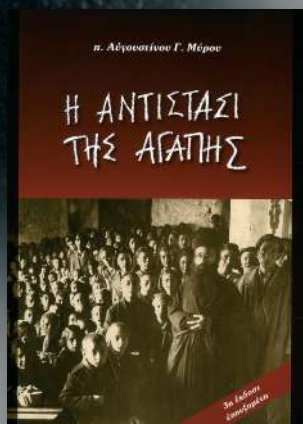
«Βαδίστε στά χνάρια μου. Σᾶς τρομάζει ὁ δρόμος πού ἀκολουθῶ, πού εἶναι ἀνηφορικός, δύσβατος; Τόν βαδίζω πρῶτος ἐγώ. Σᾶς ξεγελοῦν οἱ ἄλλοι δρόμοι οἱ ἀσφαλτοστρωτοί καί ἀνθοστολισμένοι; Ὁδηγοῦν στήν ἀπώλεια, στήν καταστροφή. Ὁ δρόμος ὁ δικός μου ὁδηγεῖ στόν παράδεισο, στή ζωή, στή βασιλεία. Ἐμπρός, λοιπόν, ἐγώ εἶμαι τό φῶς τοῦ κόσμου, τό φῶς τό ἀνέσπερο, ὅλα τά ἄλλα εἶναι ψεύτικα φῶτα». Μᾶς προσκαλεῖ ἐλεύθερα ὁ Χριστός. Ἐλεύθερα νά πᾶμε κοντά του, νά τόν πιστέψουμε καί νά ξεδιψάσουμε, ἀλλά ἐλεύθερα στή συνέχεια καί νά τόν ἀκολουθήσουμε καί νά ζήσουμε σύμφωνα μέ τό θέλημά του, νά μιμηθοῦμε τή ζωή του, νά βαδίσουμε πάνω στά χνάρια του καί θά μᾶς ὁδηγήσει στό φῶς τῆς ζωῆς, στήν ἀληθινή, φωτισμένη αἰώνια καί δοξασμένη ζωή.

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Ἡ Ἀντίστασι τῆς Ἀγάπης

(3^η ἔκδοση ἐπισημασμένη)
π. Αὐγουστίνου Μύρου

Ἀντίσταση εἶναι ὅρος πού στή νεοελληνική γλῶσσα τῶν τελευταίων δεκαετιῶν ἔχει λάβει πολεμικό περιεχόμενο. Πλεῖστοι ὅσοι στό ἄκουσμά του φέρνουν στόν νοῦ τους τήν ἀντίσταση τοῦ λαοῦ μας, στό βουνό καί στήν πόλη, κατά τῶν δυνάμεων τῆς τριπλῆς κατοχῆς, διαρκοῦντος τοῦ δευτέρου μεγάλου πολέμου τοῦ 20^{ου} αἰῶνα.

Συνεπῶς ἐκεῖνο πού προβάλλεται κατ' ἀποκλειστικότητα ὡς ἀντίσταση εἶναι ὁ ἔνοπλος ἀγώνας. Ἐνῶ ἐπί σκοποῦ θεωρεῖται ἄνευ σημασίας ἡ ὅποια προσπάθεια κατεβλήθη ἀπό τήν Ἐκκλησία στά ἀστικά κέντρα πρός ἐμπύχωση καί ἐνδυνάμωση τοῦ λαοῦ, προκειμένου αὐτός νά ὑπομείνει μέ ἐγκαρτέρηση τίς δοκιμασίες ἐκ τῆς σκληρῆς κατοχῆς καί νά προσδοκᾷ τήν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας του μέ ὑψηλό τό φρόνημα.

Ὁ συγγραφέας τῆς «Ἀντίστασης τῆς Ἀγάπης», ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης Αὐγουστίνος Μύρου, καταφέρει κατά τρόπο πολύ ἀποτελεσματικό νά πείσει τόν ἀναγνώστη γιά δύο σημαντικές ἀλήθειες: α) Ἡ ἠθική καί ὑλική συμπαράσταση πρός τόν δοκιμαζόμενο λαό οὐδόλως ὑποδεέστερη εἶναι ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀντιστασιακοῦ ἀγώνα. β) Ἡ δράση αὐτή στά ἀστικά κέντρα δεν ἐγκυμονοῦσε λιγότερους κινδύνους ἀπό τούς ἄλλους τῆς ἔνοπλης ἀντίστασης.

Ὁ συγγραφέας, πού ἀπό τήν ἐναρξή τῆς ἔρευνάς του (ἡ πρώτη ἔκδοση τοῦ βιβλίου ἔγινε τό 1985) ὡς τή σημερινή ἔκδοση δέν ἔπαυε νά ἐμπλουτίζει τό ἀρχεῖο του μέ νέα στοιχεῖα, προβάλλει τήν ἀντίσταση τῆς Ἐκκλησίας, κλήρου καί πιστοῦ λαοῦ, πρός τόν ἱταμό κατακτητή μέ τά ὅπλα τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἀκμαίου φρονήματος. Ἐπικεντρο ὅμως τῆς ὅλης ἐργασίας εἶναι συγκεκριμένη δράση προσώπου σέ συγκεκριμένο τόπο. Πρόκειται γιά τήν ποιμαντική δράση τοῦ νεαροῦ ἀρχιμανδρίτη Αὐγου-

στίνου Καντιώτη, ιεροκήρυκα τότε της ιερᾶς μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ μετέπειτα μητροπολίτη Φλωρίνης Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας, μέ τά φλογερὰ προφορικά καὶ γραπτὰ κηρύγματα καὶ τὴν ὁργάνωση συσσιτίων πρὸς διατροφή χιλιάδων πεινασμένων προσφύγων, οἱ ὅποιοι εἶχαν μετακινηθεῖ ἀπὸ τὰ χωριά στὴν πόλη τῆς Κοζάνης λόγω καταστροφῶν ἀπὸ τίς δυνάμεις κατοχῆς ἢ λόγω ἐπισφαλῶν συνθηκῶν ἐκ τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἀπὸ τίς σελίδες τοῦ βιβλίου παρελαύνουν 142 μάρτυρες τοῦ θαυμαστοῦ γεγονότος, οἱ ὅποιοι ἔδωσαν συνεντεύξεις στὸν συγγραφέα πρὸ δεκαετιῶν καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ἔχουν μεταβεῖ στὴν αἰωνιότητα. Οἱ συνεντεύξεις αὐτές συνιστοῦν καὶ τὴ μεγάλη ἀξία τοῦ προβαλλόμενου βιβλίου. Πληθώρα ἐγγράφων ἐπίσης καὶ δημοσιευμάτων ἐπιβεβαιώνουν τίς μαρτυρίες.

Ὁ συγγραφέας προβάλλει κατὰ τρόπο πολὺ ἐντυπωσιακὸ δύο θέματα:

1) Ὁ πατὴρ Αὐγουστίνος Καντιώτης, ρηξικέλευθος στὰ κηρύγματά του, μέ τὰ ὁποῖα θέρμαινε τὴν πίστη τῶν δοκιμαζομένων καὶ ἀναπτέρωνε τίς ἐλπίδες τους γιὰ ἐθνικὴ ἐλευθερία, βρέθηκε στό στόχαστρο τῶν δωσιλόγων συνεργατῶν τῶν κατακτητῶν ἀρχικά, ἐπειδὴ διέτρεφε ἀναγκασμένους ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ φρονήματά τους (συγγενεῖς κάποιων τρεφομένων εἶχαν βγεῖ στό βουνό), ἀλλὰ καὶ κάποιων ἀνάληπτων στὸν πόνο τῶν συνανθρώπων τους εὐπόρων κατοίκων τῆς πόλεως. Αὐτοὶ τὸν κατήγγειλαν στοὺς Γερμανούς, οἱ ὅποιοι ἀποφάσισαν τὴν ἐκτέλεσή του, ἀλλὰ ἄλλο ἦταν τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Ἀργότερα, μέ τὴν ἀποχώρηση τῶν γερμανῶν κατακτητῶν, ὁ ιεροκήρυκας Αὐγουστίνος κατέστη καὶ πάλι στόχος, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ συμπλεύσει ἰδεολογικά μέ τοὺς

ἐφήμερους νέους κυρίαρχους στὴν περιοχὴ καὶ νὰ παύσει νὰ στηρίζει ἠθικά καὶ ὑλικά τοὺς ἐγκλείστους πλεόν συνεργάτες τῶν κατακτητῶν. Σώθηκε τότε χάρις στὴν παρέμβαση ἐνὸς ἀντάρτη μετὰ ἀπὸ παρακλήσεις τῆς μητέρας του.

2) Τὸ θαῦμα τῆς ἀγάπης: Πλήθος ἐθελοντῶν ἔσπευσαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή νὰ πλαισιώσουν τὸν ιεροκήρυκα στό ἔργο του μὴ ὑπολογίζοντας διόλου κόπους καὶ κινδύνους. Πλήθος ἄλλων ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ κελλάρι τους μέρος ἀπὸ τὰ λιγοστά τρόφιμα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἐπαύριο, καὶ τὰ πρόσφεραν γιὰ τὸ συσσίτιο. Κάποιοι, ἐλάχιστοι ἔστω, πρόσφεραν ἀκόμη καὶ χρυσές λίρες. Ὁ πρωτεργάτης ἔπεσε λιπόθυμος ἀπὸ τὴν ἀσιτία κάποια ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φαγητὸ ὅμως τοῦ συσσιτίου δὲν γεύτηκε ποτέ οὔτε κουταλιά! Τὸ πλεόν σημαντικό ὅμως ἦταν ἡ ἀθρόα προσέλευση στὰ κηρύγματα καὶ στὴ συνέχεια στό μυστήριό τῆς Ἐξομολογήσεως, μέ τὸ ὁποῖο οἱ πιστοὶ ἀπάλυναν τὸν ψυχικὸ τους πόνο. Ἀκόμη καὶ συνεργάτες τῶν κατακτητῶν στό τέλος τοῦ ζήτησαν συγγνώμη γιὰ τὴ στάση τους κατὰ τὸν καιρὸ τῆς παροδικῆς ἰσχύος τους.

Τὸ βιβλίο τοῦ πατρὸς Αὐγουστίνου Μύρου εἶναι σημαντικότερο, καθὼς βλέπει μία πολὺ θλιβερὴ περίοδο τῆς νεώτερης ἱστορίας μας ἀπὸ ὀπτικὴ ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ κείνη τῶν ὧσων ἔχουν ἀσχοληθεῖ μέ αὐτήν. Πέραν αὐτοῦ εἶναι ὑπόμνηση χρέους πρὸς τὸν κάθε πιστό, ὁ ὁποῖος ὀφείλει σὲ κάθε ἐποχὴ νὰ ἀντιστέκεται καὶ νὰ ἀντιπαλεῖται πρὸς τὸν κάθε ἐπίβουλο ἐχθρὸ τοῦ λαοῦ μας μέ τὰ ὄπλα πού μᾶς προσφέρει ἡ Ἐκκλησία, μεταξὺ τῶν ὁποίων κυρίαρχο καὶ ἄκρως ἀποτελεσματικὸ εἶναι ἡ ἀγάπη.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ὁ «ἔμπορος
τοῦ θανάτου»
πού ἔγινε
κήρυκας
τῆς εἰρήνης!

Ὅχι, δέν ἦταν ἀποκλειστικό ἰδανικό τῶν ἀνθρώπων τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς. Μέχρι καί σήμερα ἡ ὕστεροφημία ἀπασχολεῖ τόν ἄνθρωπο καί καθορίζει τίς ἐπιλογές του. Μία τέτοια ἐπιλογή ὕστεροφημίας ἦταν καί ἡ ἀπόφαση τοῦ γνωστοῦ σουηδοῦ ἐφευρέτη Ἄλφρεντ Νόμπελ νά δωρίσει μέ τή διαθήκη του τό μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας του γιά τή χρηματοδότηση τῶν ὁμώνυμων βραβείων γιά τίς ἀγάπες τῆς ζωῆς του: τή φυσική, τή χημεία, τήν ἱατρική, τή λογοτεχνία καί τήν εἰρήνη. Ποιός ἦταν ὅμως αὐτός ὁ Νόμπελ, ὁ τόσο ἀκουστός καί μαζί τόσο ἄγνωστος;

Ὁ Ἄλφρεντ Νόμπελ γεννιέται στή Στοκχόλμη στίς 21 Ὀκτωβρίου 1833, τέταρτος ἀπό τά 8 παιδιά τῆς οἰκογένειας τοῦ Ἰμάνιουελ Νόμπελ, βιομηχάνου καί ἐφευρέτη πού κατασκεύαζε γέφυρες καί κτήρια σέ ὅλη τή Σουηδία. Παρά τά πλούτη του, ὡστόσο, ὁ πατέρας Νόμπελ πτωχεύει κι ἔτσι ἀναγκάζεται νά μετακομίσει

στή Φινλανδία καί κατόπιν στή Ρωσία, ὅπου ξεκινᾷ τήν ἐπιχείρησή του καί προμηθεύει ἐξοπλισμό στόν ρωσικό στρατό. Ὁ Ἄλφρεντ στήν Πετρούπολη λαμβάνει ἀνώτερη ἐκπαίδευση σέ ἰδιωτικά σχολεῖα ἀλλά καί στό σπίτι μέ οἰκοδιδασκάλους. Μέχρι τά 17 του χρόνια ἐπιδίδεται στίς φυσικές ἐπιστήμες καί μιλᾷ ἄπταιστα σουηδικά, ρωσικά, γαλλικά, ἀγγλικά καί γερμανικά! Ἀμφιταλαντεύεται ὅμως μεταξύ τῆς ἀγάπης του γιά τή χημεία καί τή φυσική καί τῆς κλίσης του στήν ποίηση καί στή λογοτεχνία. Ὡστόσο, τόν περιμένει ἡ οἰκογενειακή ἐπιχείρηση καί ὁ πατέρας του τόν στέλνει νά σπουδάσει χημεία καί μηχανική στό Παρίσι.

Ἐκεῖ γνωρίζει τόν νεαρό ἰταλό χημικό Ascanio Sobrero, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναπτύξει ἓνα νέο ἐκρηκτικό ὕλικό πού ὀνόμαζε νιτρογλυκερίνη. Ὁ Ἄλφρεντ Νόμπελ ἐνδιαφέρεται ἀπό τήν πρώτη στιγμή γιά τή νιτρογλυκερίνη καί τίς πρακτικές χρήσεις

πού θά μπορούσε νά ἔχει στόν τομέα τῶν κατασκευῶν. Ἐπιστρέφοντας στή Σουηδία τό 1863, ἐπικεντρώνεται σ' αὐτή τήν ἔρευνα καί τό 1867 γιά πρώτη φορά παρουσιάζει τή νέα ἐκρηκτική ὕλη μέ τό ὄνομα «δυναμίτης» (ἀπό τήν ἑλληνική λέξη «δύναμις»). Γιά νά μπορεῖ μάλιστα νά πυροδοτεῖ τόν δυναμίτη, ἐφευρίσκει ταυτόχρονα καί τόν πυροκροτητή, πού δίνει τή δυνατότητα τῆς ἀσφαλοῦς ἀνάφλεξης μέσω φιτιλιοῦ. Τό νέο πακέτο τοῦ δυναμίτη περιόρισε δραστικά τό κόστος τῆς ἀνατίναξης βράχων, κάνοντας ἐκκολότερη τή διάνοιξη τοῦνελ καί καναλιῶν καί διευκολύνοντας καθοριστικά τίς οἰκοδομικές ἐργασίες. Ἡ ἀγορά ὑποδέχτηκε τή νέα ἐφεύρεση μέ ἀνυπομονησία, τήν ἴδια στιγμή πού ὁ Νόμπελ ἀποδείχτηκε ἐπιχειρηματικό δαιμόνιο. Μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του τό 1896, εἶχε καταθέσει 355 πατέντες γιά νέα προϊόντα καί τεχνολογίες.

Ὁ καταιγιστικός ρυθμός τῆς δουλειᾶς του καί τά συνεχῆ του ταξίδια δέν τοῦ ἀφήνουν ὥστόσο χρόνο γιά προσωπική ζωή· δηλώνει ἡλικιωμένος στά 43 του χρόνια! Ἐπιπλέον, οἱ ἀνησυχίες του γιά τό πῶς θά τόν θυμόταν ὁ κόσμος ὅταν θά ἔφευγε ἀπό τή ζωή κλιμακώνονται μέ ἀφορμή ἓνα ἀτυχές γεγονός. Γαλλική ἐφημερίδα τό 1888 συγχέει τόν θάνατο τοῦ ἀδερφοῦ του Λούντβιχ μέ τόν θάνατο τοῦ ἴδιου καί σπεύδει νά κυκλοφορήσει μία δηκτική νεκρολογία μέ τίτλο: «Ὁ ἔμπορος τοῦ θανάτου εἶναι πλέον νεκρός». Ἡ ἐφημερίδα τόν φέγει γιά τήν ἀνακάλυψη τοῦ δυναμίτη. «Ὁ δρ Ἄλφρεντ Νόμπελ», γράφει, «πού ἔγινε πλούσιος ἐφευρίσκοντας τρόπους νά σκοτώνει περισσότερους ἀνθρώπους πῶς γρήγορα ἀπό ποτέ, πέθανε χθές.» Ὁ Ἄλφρεντ εἶχε ἔτσι τό «προνό-

μιο» νά δεῖ, ὄντας ἀκόμα ζωντανός, ποιὰ ἦταν ἡ μεταθανάτια γνώμη γι' αὐτόν.

Συγκλονισμένος ἀπό αὐτά πού διάβασε, ὁ Νόμπελ ἀποφάσισε νά κάνει κάτι γιά τήν ὑστεροφημία του. Ἐνα χρόνο πρὶν πεθάνει συνέταξε τή διαθήκη του καί κληροδότησε ἓνα μεγάλο ποσό, πού ἔφθανε τά 31,2 ἑκατ. σουηδικές κορῶνες, γιά τή θεσμοθέτηση τῶν πέντε βραβείων Νόμπελ. Σήμερα πιά τό κεφάλαιο αὐτό ἔχει διαμορφωθεῖ γύρω στά 337 ἑκατομμύρια εὐρώ. Τό πρωτότυπο ἔγγραφο τῆς διαθήκης τοῦ 1895 ἐκτίθεται στό κοινό γιά πρώτη φορά φέτος σέ μία μεγάλη ἔκθεση στό μουσεῖο Νόμπελ στή Στοκχόλμη.

Διαβάζοντας καί γνωρίζοντας τή ζωή τοῦ Ἄλφρεντ Νόμπελ προβληματίσθηκα καί ἀναλογίσθηκα: Στ' ἀλήθεια, πόσο ἀγωνιοῦμε γιά τήν πρὶν καί μετά θάνατον κρίση καί γνώμη, ὅχι τοῦ κόσμου, ἀλλά τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς; Πόσο κάποια ἐπιθυμία «ὑστεροφημίας» ρυθμίζει τίς προσωπικές καθημερινές μας ἐπιλογές; Ὁ Νόμπελ πρόλαβε, ἔστω καί τή δωδεκάτη, νά ἀφήσει στήν ἱστορία τοῦ κόσμου ἓνα ὄνομα πού συνδέεται μέ τήν ἐπιστήμη καί τήν εἰρήνη καί ὅχι μέ τόν θάνατο... Ἐμεῖς θά προλάβουμε ἄραγε νά ἀφήσουμε στήν αἰωνιότητα ἓνα ὄνομα πού θά συνδέεται μέ τόν Θεό καί τή δική Του ἱστορία; Θά προλάβουμε νά «πεθάνουμε» πρὶν πεθάνουμε, γιά νά ζήσουμε αἰώνια μέσα στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ; Ἡ διαθήκη τοῦ Θεοῦ μας, καινή καί παλαιά, μᾶς κληροδοτεῖ καί μᾶς χαρίζει τήν πῶς μεγάλη παρουσία, τήν αἰώνια ζωή, καί τό πῶς σπουδαῖο βραβεῖο, τό βραβεῖο «τῆς ἄνω κλήσεως» (Φι 3,14). Λοιπόν...«πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας;» (Ἐβ 2,3).

Μ. Δανιήλ

Ἡ Ἀρμενία ἀναγνώρισε τὴ Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων

τοῦ Θεοφάνη Μαλκίδη*

Ἡ πρόσκληση τοῦ προέδρου τῆς Ἀρμενίας τὸ 2010 γιὰ νὰ μιλήσω στὸ διεθνές συνέδριο στὸ Ἐρεβάν, μέ ἀφορμὴ τῆ συμπλήρωση 60 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἐπικύρωση τῆς σύμβασης τοῦ ΟΗΕ, γιὰ τὴ Γενοκτονία, ἦταν μία ἀπὸ τίς σημαντικές στιγμές πού ἐξῆλθα στὴ διαδρομὴ γιὰ τὴν ἀναγνώριση τοῦ μαζικοῦ ἐγκλήματος ἐνάντια στοὺς προγόνους μας. Ἐκεῖ στὴν ἀρμενικὴ πρωτεύουσα ζήτησα ἀπὸ τοὺς παριστάμενους ἀρμένιους ὑψηλοὺς θεσμικοὺς ἐκπροσώπους νὰ ἀναγνώρισε ἡ χώρα τους τὴ Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀπάντησή ἦταν γνωστή, μόνο πού ἤθελα νὰ ἐπιβεβαιώσω ἀπὸ ἐπίσημα ἀρμενικά χεῖλη αὐτὸ πού ὅλοι ξέραμε ἀπὸ καιρό: Αὐτὴ πού ἀντιδρᾷ γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς Γενοκτονίας ἀπὸ τὴν Ἀρμενία εἶναι ἡ Ἑλλάδα!

Αὐτὸ τὸ ἀναφέρω γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ὀφείλω νὰ τὸ πράξω, ὅπως θὰ δημοσιοποιήσω καὶ ἄλλα γεγονότα πού ἔχουν συμβεῖ στὴν ἐπώδυνη διαδρομὴ τῆς ἀναγνώρισης, πού εἶχε ὡστόσο ἀναστάσιμη κατάληξη. Ἄλλωστε αὐτὴν τὴν Ἀνάσταση τὴν ἐνίωσα ὅτι θὰ συμβεῖ ὅταν φύτεψα ἓνα δέντρο στὸ Τσιτσερνακαταμπέρντ, στὸ μνημεῖο τῆς Γενοκτονίας στὸ Ἐρεβάν. Καὶ δὲν ἄργησε, γιατί ἡ Ἀρμενία ἐπραξε τὸ καθήκον καὶ τὸ χρέος της ἐναντι τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ἀναγνωρίζοντας τὴ Γενοκτονία, ἀναγνώριση πού ἔχει συμβολικές καὶ οὐσιαστικές διαστάσεις.

Συμβολικές, γιατί πραγματοποιεῖται τίς ἡμέρες αὐτές πού συμπληρώνονται 100

χρόνια ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐγκλημα τοῦ 20οῦ αἰῶνα, τὴ Γενοκτονία τῶν Ἀρμενίων. Οὐσιαστικές, γιατί ἀνοίγει ἓναν νέο κύκλο στὸν μεγάλο ἀγῶνα τῆς ἀναγνώρισης. Ἡ συνέπεια τῶν Ἀρμενίων ἐναντι τῆς δικῆς τους ἱστορίας ὁδηγεῖ καὶ τοὺς λίγους ἀλλὰ ἀποφασισμένους Ἕλληνες νὰ συνεχίσουν. Εἶναι μία μεγάλη στιγμή γιὰ ὅλους μας καὶ θὰ πρέπει νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν ἐλληνικῆς καταγωγῆς ἀντιπρόεδρο τῆς Βουλῆς τῆς Ἀρμενίας Ἐντουαρντ Σαρμαζάνοφ, καθὼς τοὺς Ἀρμένιους καὶ τίς Ἀρμένιες πού ἔκαναν πράξη τὸ αἷτημα κεκοιμημένων καὶ ζώντων Ἑλλήνων. Ὁ ἀγῶνας συνεχίζεται.

Υ.Γ. Πρὶν λίγες ἡμέρες ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Ἀρμενίας ἀπηύθυνε πρόσκληση σὲ ἐπιστήμονες ἀπὸ ὅλον τὸν πλανήτη, οἱ ὁποῖοι ἔχουν συμπαρασταθεῖ ἀνιδιοτελῶς στὴν ὑπόθεση τῆς ἀναγνώρισης τῆς Γενοκτονίας τῶν Ἀρμενίων, νὰ βρεθοῦν καὶ νὰ μιλήσουν στὸ Ἐρεβάν, στίς ἐκδηλώσεις μνήμης γιὰ τὰ 100 χρόνια ἀπὸ τὴν 24η Ἀπριλίου 1915. Εἶναι μεγάλη τιμὴ καὶ χαρὰ πού συμπεριέλαβε στίς προσκλήσεις καὶ ἐμένα, τὴ στιγμή πού ἡ χώρα τῆς ὁποίας εἶμαι πολίτης, ὅταν δέν εἶναι ἀντίθετη μέ τὴν ἀναγνώριση τῆς Γενοκτονίας, τὴν ὑπονομεύει!

* Ὁ Θ. Μαλκίδης εἶναι μέλος τῆς Διεθνοῦς Ἐνωσης Ἀκαδημαϊκῶν γιὰ τὴ Μελέτη τῶν Γενοκτονιῶν, ἡ ὁποία τὸ 2007 ἀναγνώρισε τὴ Γενοκτονία, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ἀρμενίων καὶ τῶν Ἀσσυρίων. Ἐχει γράψει καὶ μεταφράσει βιβλία γιὰ τὴ Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἀρμενίων.

«Δέν εἶμαι θυμωμένη μέ τόν Θεό!»

Τόν περασμένο Αὐγουστο, ἑκατοντάδες χιλιάδες ἱρακινοί χριστιανοί ἐγκατέλειψαν τά σπίτια τους ἐξαιτίας τῶν ἰσλαμιστῶν τῆς τρομοκρατικῆς ὀργάνωσης Ἰσλαμικό Κράτος (ISIS). Πάνω ἀπό δύο ἑκατομμύρια ἐκτοπισμένοι Ἰρακινοί ζοῦν σέ καταυλισμούς· ἀνάμεσά τους καί ἡ οἰκογένεια τῆς δεκάχρονης Myriam.

- Εἶχαμε ἕνα σπίτι καί περνούσαμε καλά, ἐξηγεῖ σέ ἕναν δημοσιογράφο ἡ Myriam, ἀλλά δόξα τῷ Θεῷ, ὁ Θεός μᾶς φροντίζει.

- Τί ἐννοεῖς σᾶς φροντίζει ὁ Θεός;

- Ὁ Θεός μᾶς ἀγαπᾷ ὅλους, ὅχι μόνο ἐμένα, ὁ Θεός ἀγαπάει τοὺς πάντες.

- Πιστεύεις ὅτι ὁ Θεός ἀγαπάει καί ὅσους σέ ἐβλαψαν ἢ ὄχι;

- Τοὺς ἀγαπάει, ἀλλά δέν ἀγαπᾷ τόν Σατανᾶ.

- Ποιά εἶναι τά συναισθήματά σου γιά αὐτοὺς πού σέ ἔδιωξαν ἀπό τό σπίτι σου;

- Δέν ἔχω νά κάνω τίποτα γιά αὐτούς, ζητῶ μόνο ὁ Θεός νά τοὺς συγχωρήσει.

Ὁ δημοσιογράφος τῇ ρωτᾷ ἂν εἶ-

ναι δύσκολο νά συγχωρήσει τήν ISIS, καί ἡ Myriam ἀπαντᾷ:

- Δέν θά τοὺς σκοτώσω. Γιατί νά τοὺς σκοτώσω; Εἶμαι ἀπλῶς λυπημένη πού μᾶς ἔδιωξαν ἀπό τά σπίτια μας. Γιατί τό ἔκαναν αὐτό;

- Δέν αἰσθάνεσαι μερικές φορές λυπημένη; Δέν αἰσθάνεσαι ὅτι ὁ Ἰησοῦς σέ ἔχει ἐγκαταλείψει;

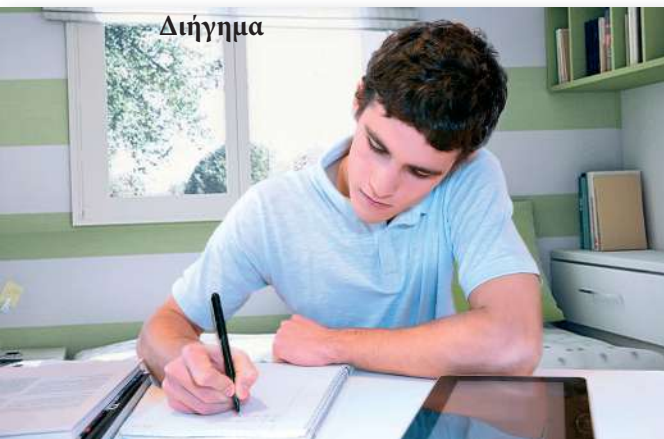
- Ὁχι, μερικές φορές κλαίω γιατί ἔφυγα ἀπό τό σπίτι μας καί τό Qaraqush, ἀλλά δέν εἶμαι θυμωμένη μέ τόν Θεό, ἐπειδὴ ἀφήσαμε τό Qaraqush.

- Τόν εὐχαριστῶ γιατί μᾶς φροντίζει. Ἀκόμη καί ἂν ὑποφέρουμε ἐδῶ, μᾶς φροντίζει.

- Μοῦ ἔμαθες τόσα πολλά πράγματα, λέει ὁ δημοσιογράφος, φανερά συγκινημένος.

Καί γιά μᾶς, μικρή Myriam, ἀποτελεῖς παράδειγμα συγχωρητικότητος. Ὁ ἀναστημένος Κύριος, πού συγχώρεσε τοὺς σταυρωτές του, νά ἐνισχύει τήν πίστη σου καί τήν ἀντίστασή σου.

Ε.Α.

Ὁ μοναχογιός της! Τί ὁμορφος πού ἦ-
ταν ὁ μοναχογιός της! Ἔτσι ὅπως τόν ἐβλε-
πε νά κάθεται σοβαρός μπροστά στό ἀνοι-
χτό βιβλίο, τῆς φάνταζε σάν ἡμίθεος. Δέν
τοῦ ἔλειπε τίποτε τοῦ Μίλτου της. Μπόι,
ὁμορφιά, μυαλό καί καλοσύνη!

- Ἐναν ἔχεις, Ἀντιγόνη μου, μά ἀξίζει
γιά 10! τῆς εἶπε χθές μιά φίλη της.

Ὦ, κι ἂν περάσει καί στή Νομική, ὅπως
τό ἤθελε, νά τόν καμαρώσει στίς αἰθουσες
τῶν δικαστηρίων νά κερδίζει τή μιά δίκη
ὑστερα ἀπό τήν ἄλλη!...

- Ἐ, μαμά, τί ἔπαθες; Τί ὕφος εἶναι αὐ-
τό; τήν ἔφερε στήν πραγματικότητα ἡ φωνή
τοῦ Μίλτου. Ἡ Ἀντιγόνη σηκώθηκε καί ἀγ-
κάλιασε τόν γιό της.

- Νά σοῦ βάλω λίγο παγωτό νά δροσι-
στεῖς; τόν ρώτησε φιλώντας τον στό μέτωπο
καί, δίχως νά πάρει ἀπάντηση, μπῆκε στήν
κουζίνα. Ἡ ἀπόλαυση μέ τήν ὁποία ἔτρωγε
τό παγωτό ὁ Μίλτος τή βεβαίωσε πόσο κα-
λή ἦταν ἡ κίνησή της νά τοῦ τό προσφέρει.

- Τώρα εἶναι ἡ ὥρα, σκέφτηκε καί πῆγε
καί κάθισε δίπλα του.

- Σάν νά θέλεις κάτι ἐσύ, ἔτσι δέν εἶναι;
τή ρώτησε παιχνιδιάρικα ἐκεῖνος.

- Ναί, ἀγόρι μου, ἔχω λίγο καιρό πού
θέλω νά σοῦ τό πῶ μά διστάζω, ἀπάντησε ἡ
Ἀντιγόνη.

- Σοῦ συμβαίνει κάτι μαμά; Συμβαίνει
κάτι στόν μπαμπά; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ
Μίλτος.

Κακές παρέες

- Ὅχι, ὄχι, παιδί μου, ἀπλῶς ἤθελα νά
σοῦ πῶ πώς στενοχωριέμαι μέ τίς παρέες
πού κάνεις τώρα τελευταῖα, εἶπε διστακτικά
ἡ Ἀντιγόνη.

Τήν κοίταξε ξαφνιασμένος ὁ Μίλτος. Τό
πρόσωπό του ἔχασε τό χρῶμα του καί γιά
λίγη ὥρα ἔμεινε ἀμίλητος.

- Τί, δηλαδή, δέν σοῦ ἄρεσε; τή ρώτησε
πιό πολύ γιά νά κερδίσει χρόνο ὥς νά συν-
έλθει.

- Αὐτοί, Μίλτο μου, μπορεῖ νά εἶναι
χρυσά παιδιά, μά εἶναι ἔξω ἀπό τήν κοινω-
νία. Ἐγώ τό παιδί μου τό ὀνειρεύομαι μέσα
σ' ὅλα! Χαιρόμουν μέ τή σκέψη ὅτι θά
μπεῖς στό πανεπιστήμιο, θά κάνεις γνωρι-
μίες, θά ζήσεις τή φοιτητική ζωή. Αὐτά τά
παιδιά δέν ξέρουν τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό
τήν Ἐκκλησία. Πῶς μπορεῖ νά εἶναι ἡ δική
σου συντροφιά;

Σταμάτησε νά μιλᾷ, καθώς τόν εἶδε νά
χαμογελᾷ μέ συγκατάβαση.

- Ἐχεις δίκιο, μαμά, θά τηλεφωνήσω
ἀπόψε στόν Ἀντώνη νά βγοῦμε γιά ἓναν κα-
φέ, εἶπε τονίζοντας τό ὄνομα τοῦ Ἀντώνη.

- Ἐ, ὄχι καί στόν Ἀντώνη! Προχθές ἀ-
κόμα τόν σέρνανε στό Ἀστυνομικό Τμήμα
γιά κλοπή, εἶπε ἐκνευρισμένη ἡ Ἀντιγόνη.

- Ἄ, καλά λές, ρέ μάνα, τό ξέχασα. Θά
πάρω τότε τόν Ἀχιλλέα, ξανατόνισε τό ὄνο-
μα ὁ Μίλτος.

- Μίλτο, μέ εἰρωνεύεσαι; ρώτησε σχε-
δόν θυμωμένη ἡ Ἀντιγόνη. Εἴπαμε δόξα τῷ
Θεῷ πού ξέκοψες ἀπ' αὐτούς καί τώρα τί σ'
ἔπιασε καί τούς θυμήθηκες;

- Ἐσύ μοῦ τοὺς θύμισες, μαμάκα μου.
Κι ἐγώ μαζί σου εἶμαι καί λέω κι ἐγώ δόξα
τῷ Θεῷ πού γλύτωσα ἀπ' αὐτούς. Ἐκεῖνο
ὅμως πού θά ἔπρεπε νά ξέρεις καί πού δυσ-
τυχῶς δέν ξέρεις εἶναι ὅτι αὐτά τά παιδιά
πού λές πώς εἶναι ἔξω ἀπό τήν κοινωνία,
αὐτά τά παιδιά εἶναι ἐκεῖνα πού μέ κράτη-

σαν μέσα στην κοινωνία και μέσα στη ζωή. Άκουσέ το, λοιπόν, και νά τελειώνουμε μιά γιά πάντα μ' αυτό: Άν δέν ἔφερνε ὁ Θεός στὸν δρόμο μου αὐτά τὰ παιδιά, καὶ ἐγὼ θά ἦμουν σάν τὸν Ἀντώνη καὶ σάν τὸν Ἀχιλλέα καὶ ἴσως καὶ χειρότερα. Κατάλαβες, μαμάκα μου; Χάρη χρωστᾶς σ' αὐτά! Ἄντε τώρα, ἄσε με νά διαβάσω, τελείωσε μαλακῶν-τας ὅσο μπορούσε τῇ φωνῇ του ὁ Μίλτος.

- Ποτέ δέν μπορούσες νά γίνεις σάν τὸν Ἀντώνη καὶ σάν τὸν Ἀχιλλέα, ἀπάντησε πει-σμωμένη ἡ Ἀντιγόνη. Ἡ ἀγωγή πού σοῦ δώ-σαμε σέ φύλαξε καὶ ὄχι τά... κατηχητόπου-λα!

Ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του ὁ Μίλτος καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἓνα χονδρὸ τε-τράδιο.

- Εἶναι τὸ ἡμερολόγιό μου, τῆς εἶπε σο-βαρός. Ἐδῶ θά διαβάσεις πὼς γιά ἓνα διά-στημα ἔκανα ὅ,τι ἔκανε ὁ Ἀντώνης καὶ ὁ Ἀχιλλέας. Μέχρι καὶ χασίς, μαμά, κάπνιζα. Οὔτε ἐσύ οὔτε ὁ μπαμπάς τὸ πῆρε εἶδηση, γιατί ἡ τυφλὴ ἀγάπη σας μοῦ εἶχε τυφλὴ ἐμ-πιστοσύνη. Τὰ χρήματα τὰ πολλά πού μοῦ δίνατε τραβοῦσαν γύρω μου τοὺς «Ἀντώνη-δες». Καὶ ἐγὼ μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἀποδοχή πού εἶχα στὶς παρέες τους θά ἔφτανα ὥς τὸν πάτο.

Διάβασε, μαμά, συνέχισε δακρυσμένος ὁ Μίλτος, διάβασε καὶ δές μέ πόσο θαυμα-στό τρόπο μ' ἔσωσε ὁ Θεός. Καὶ τότε εἶμαι σίγουρος πὼς ὄχι ἀπλῶς δέν θά σέ στενο-χωρεῖ ἡ παρέα μου μέ τὰ παιδιά αὐτά, ἀλλὰ θά σέ χαροποιεῖ τόσο ὥστε νά τὰ εὐγνωμο-νεῖς.

Πῆρε στά χέρια της τὸ ἡμερολόγιο τοῦ παιδιοῦ της ἡ Ἀντιγόνη, μά δέν τὸ ἄνοιξε.

- Δέν ἤξερα, παιδί μου, δέν μπορούσα νά φανταστῶ, εἶπε μέ τρεμάμενη φωνή.

Τὸ τηλέφωνο πού κτύπησε τοὺς ἔβγαλε καὶ τοὺς δυὸ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση.

- Ἔλα, Ἀντιγόνη, ἀκούστηκε ζωηρὴ ἡ φωνὴ τῆς Γεωργίας μέσα ἀπὸ τὸ ἀκουστικό, πῆρα νά δῶ πῶς πάει τὸ διάβασμα τοῦ Μίλ-

του.

- Καλά, πολύ καλά, στρωμένο εἶναι τὸ παλληκάρι μου, ἀπάντησε εὐχαριστημένη μέ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς φίλης της.

Χαμήλωσε τῇ φωνῇ της ἡ Ἀντιγόνη γιά νά μὴν ἐνοχλεῖ τὸ παιδί της πού διάβαζε. Εἶπαν πολλά μέ τῇ Γεωργία καὶ ξεστάθηκε ἡ καρδιά της. Εἶναι μεγάλο πράγμα οἱ φίλοι νά σ' ἀγαποῦν καὶ νά νοιάζονται γιά σένα.

- Ὅλα καλά, Ἀντιγόνη, ὅμως μετὰ τίς ἐξετάσεις πρέπει νά στείλεις τὸν Μίλτο σέ κανένα νησί διακοπές νά ξεκόψει κανένα μῆνα ἀπ' αὐτούς...

- Ἀπὸ ποιούς; ὕψωσε τῇ φωνῇ της ἡ Ἀν-τιγόνη.

- Ἀπὸ τίς καινούργιες του παρέες, βρέ Ἀντιγόνη μου! Ὅσο εἶναι καιρός, μὴν τὸν μπλέξουν πουθενά, εἶπε συνωμοτικά ἡ Γε-ωργία.

- Εἶναι μήπως κλέφτες; ρώτησε τάχα ἀνήσυχα ἡ Ἀντιγόνη. Μήπως εἶναι ναρκο-μανεῖς, μήπως εἶναι παλιάνθρωποι; Σέ τί νά τὸν μπλέξουνε, Γεωργία μου;

Τά ἔχασε ἡ Γεωργία καὶ γιά μιὰ στιγμή ἡ Ἀντιγόνη νόμισε πὼς ἔκλεισε καὶ τὸ τηλέ-φωνο.

- Νά, βρέ Ἀντιγόνη, μέ συγχωρεῖς, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔναν τὸν ἔχεις, εἶπα μὴ σοῦ τὸν φᾶνε οἱ «παπάδες», κατάλαβες;

- Κατάλαβα, Γεωργία μου, κατάλαβα, εἶπε ἡ Ἀντιγόνη καὶ δίχως νά τὸ καταλάβει ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Εἶδε τὸν Μίλτο νά τὴν κοιτάζει χαμογε-λώντας. Τὸ ὁμορφο πρόσωπό του, τώρα τὸ ἔβλεπε, γινόταν ἀκόμα πιὸ ὁμορφο γιατί ἦταν χαριτωμένο.

- Τί νά σοῦ κάνω μαμά; Ἀπλῶς σέ συμ-βουλεύω νά ...προσέχεις τίς παρέες σου! εἶ-πε πειράζοντάς την καὶ μέσα του μυστικά εὐχαρίστησε τὸν Θεό γιά τὴν πρώτη ὑπό-θεση πού κέρδισε.

Ελένη Βασιλείου

Ἐπιτάφιος στό νοσοκομεῖο

Μεσημέρι Μεγάλης Παρασκευῆς... Τήν ἱερή αὐτή ὥρα πού κορυφώνεται τό δράμα καί ὁ πόνος τοῦ Θεανθρώπου, οἱ νέοι τοῦ «Λύχνου» μαζί μέ τόν π. Μιχαήλ, περιέφεραν τόν Ἐπιτάφιο, ψέλνοντας τά ἐγκώμια, στούς διαδρόμους καί στίς κλινικές τοῦ νοσοκομείου «Γ. Γεννηματᾶς». Μ' αὐτόν τόν τρόπο θέλησαν τήν ἅγια αὐτή ἡμέρα νά συμπαρασταθοῦν στόν πόνο τῶν ἀσθενῶν ἀδελφῶν μας καί νά τούς δώσουν τή δυνατότητα νά βιώσουν τά λυτρωτικά μηνύματα πού ἐκπέμπονται ἀπό τόν τάφο τοῦ Κυρίου μας...

Μνημόσυνο ἡ γιορτή;

«Κάθε χρόνο γιορτάζαμε τόν διδάσκαλο τοῦ ἁγίου Στυλιανοῦ. Τώρα συνεχίζουμε νά τόν γιορτάζουμε τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων», διαπίστωσε ἓνας ἔφηβος στό τέλος τῶν ἐκδηλώσεων πού πραγματοποιήθηκαν τήν Κυριακή 26/4/2015 εἰς μνήμην τοῦ διδασκάλου τῆς Ἀδελφότητός μας Στεργίου Σάκκου. Ἦταν στ' ἀλήθεια Μνημόσυνο ἡ γιορτή;

Τό πρωί στόν Ἱερό Ναό Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος στό ἱεραποστολικό κέντρο τῆς «Χριστιανικῆς Ἑλ-

πίδος» στό Φίλυρο Θεσσαλονίκης, τελέστηκε ἡ ἀρχιερατική θεία Λειτουργία καί τό τριετές Μνημόσυνο χοροστατοῦντος τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ.

Στή θεία Λειτουργία ἔψαλε ἡ παιδική χορωδία τῆς Ἀδελφότητος, ἐνῶ παρευρέθηκε πλῆθος κόσμου. Ἀνάμεσά τους ἱερεῖς, πανεπιστημιακοί, πολιτικοί, φίλοι, συγγενεῖς, συντοπίτες, μαθητές τοῦ μακαριστοῦ, καθώς καί δεκάδες παιδιά, οἱ ἀγαπημένοι του φίλοι.

Ὅλοι γεύονταν μιά ἀναστάσιμη χαρά ἀπαλλαγμένη ἀπό τή λύπη πού συνήθως συνδέεται μέ τά Μνημόσυνα. Καί ὅλοι ἦταν βέβαιοι ὅτι κι ὁ τιμώμενος κεκοιμημένος μέ τέτοια -σέ πολλαπλάσια ἔνταση φυ-

σικά- χαρά τούς αντίκρυζε νά κυκλώνουν τήν τελευταία κατοικία τοῦ χωμάτινου σκήνου του.

Τό απόγευμα τῆς ἴδιας μέρας στήν αἴθουσα «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ» ἕνα δῶρο πρόγραμμα μέ τραγούδια ἀπό τίς νεανικές χορωδίες, προβολή βίντεο καί σχετικές ὁμιλίες, ἀφιερώθηκε στό πρόσωπο καί στό πολύμορφο ἔργο τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου. Τέσσερις πανεπιστημιακοί καθηγητές πού εἶχαν προσωπική σχέση μαζί του σκιαγράφησαν, ὁ καθένας ἀπό διαφορετική ὀπτική γωνία, πτυχές τῆς προσωπικότητάς του: Ὁ κ. Μιλτιάδης Παπανικολάου, ὁμότιμος καθηγητής τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., ἀναφέρθηκε στήν κοινωνική προσφορά του, ὁ κ. Μιχαήλ Τρίτος, καθηγητής τῆς θεολογικῆς σχολῆς Α.Π.Θ., παρουσίασε

τό θρησκευτικό καί ἐθνικό ἔργο του, ὁ κ. Ἀθανάσιος Παπαρνάκης, ἀναπληρωτής καθηγητής τῆς θεολογικῆς σχολῆς Α.Π.Θ., τό ἐπιστημονικό-συγγραφικό του ἔργο καί τέλος ὁ κ. Ἀνανίας Τσιραμπίδης, ὁμότιμος καθηγητής Γεωλογίας τοῦ Α.Π.Θ., κατέθεσε τήν ἐμπειρία του ἀπό τό πνευματικό ἔργο πού ἐπὶ δεκαετίες ἐπιτελοῦσε ὁ αἰόδιμος καθηγητής στίς κατασκηνώσεις καί ὄχι μόνο.

Τό ἀφιέρωμα ἔκλεισε ὁ πρόεδρος κ. Σάββας Ξανθόπουλος, ὁ ὁποῖος εὐχήθηκε νά βλέπει καί νά χαίρεται ὁ διδάσκαλος τήν καρποφορία τοῦ ἔργου πού διακόνησε τόσα χρόνια ἀναλίσκόμενος στόν ἀγρό τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του!

Μετεώρα 28-29 Μαρτίου

Τό Σάββατο 28 Μαρτίου 2015 οἱ συμμαθητές μου ἔφυγαν γιά τό πολυήμερο ταξίδι στό ἐξωτερικό. Ἐγώ ὅμως εἶχα ἄλλα σχέδια, γιατί τό ἴδιο σαββατοκύριακο πραγματοποιήθηκε ἡ διήμερη ἐκδρομή τῶν ὁμάδων τοῦ Λύχνου στά Μετέωρα!

Καθώς τρέχει πίσω ἡ μνήμη μου, θυμᾶμαι τή στάση στά Τέμπη, τό παι-

ούτε τό τέλος. Ήταν μόνο μία μικρή και σύντομη γεύση... καθώς ατενίζουμε νοερά την κατασκήνωσή μας στις κορυφές του Μπέλες... και στοχεύουμε στον ουρανό!

Γ. Π., μαθητής Λυκείου

χνίδι στην Καρδίτσα, τή βόλτα στα Τρίκαλα, τό ξενοδοχείο στην Καλαμπάκα, τά έπιβλητικά Άγια Μετέωρα μέ τά πανέμορφα μοναστήρια, τό άρωμα του Ζιάκα πού έφθασε ως τά Γρεβενά, τά ανάμικτα συναισθήματα τής επιστροφής...

Άναλογίζομαι τίς στιγμές πού ζήσαμε. Όλες οί δραστηριότητές μας πάλλονταν από κατασκηνωτικούς ρυθμούς, σάν μία προετοιμασία για τό καλοκαίρι. Συγχρόνως όμως, τά σοφά λόγια του π. Μιχαήλ, ή επικοινωνία μέ τούς ομάδάρχες μας και μεταξύ μας, ό κοινός εκκλησιασμός, όχι απλώς μās ένωσαν περισσότερο, αλλά μās έδωσαν δύναμη για νά συνεχίσουμε τόν άγώνα μας και επαναφόρτισαν τίς «πνευματικές μας μπαταρίες».

Τελικά, άναρωτιέμαι, επέλεξα σωστά; Άναμφισβήτητα νάι, γιατί σέ αντίθεση μέ τήν έκδρομή του σχολείου μου, αυτή ή έξόρμηση δέν ήταν μία άπλή εκδήλωση για διασκέδαση. Έγώ τή νιώθω σάν ένα κομμάτι τής ζωής μου, σάν μία ζωντανή απόδειξη τής όμορφιάς τής έν Χριστώ ζωής. Γιατί δέν ήταν ένα διήμερο πού τελείωσε, αλλά μία πηγή άληθινής χαράς πού δέν τελειώνει. Καί φυσικά ή έκδρομή συνεχίζεται... Γιατί αυτές οί άπίστευτες στιγμές πού ζήσαμε δέν ήταν ούτε ή άρχή

Πήλιο-Σκιάθος 15-18 Άπριλίου

Άναχωρώντας τήν Κυριακή τό άπόγευμα για τήν Άθήνα, τόν τόπο τών σπουδών μου, σκέψεις πλημμύρισαν τό μυαλό μου. Θ' άνταμώσω και πάλι μέ τούς συμφοιτητές μου και άκούγοντας τόν καθένα νά έξιτορει τίς έντυπώσεις του από τίς διακοπές του Πάσχα, θα κληθώ και έγώ νά διατυπώσω τίς έμπειρίες μου. Όμως όσο αδύνατο είναι νά εκφράσω τή χαρά πού υπερχείλισε τήν ψυχή μου αυτές τίς άναστάσιμες μέρες, άλλο τόσο άπίθανο είναι νά μέ άντιληφθούν αυτοί πού καταναλώνουν τή ζωή τους σέ εφήμερες απολαύσεις!

Έπίλογος αυτής τής περιόδου ύπήρξε ή φοιτητική έκδρομή πού είχε ως επίκεντρο τόν Βόλο, τή σαγηνευτική Σκιάθο και τά μαγευτικά χωριά του Πηλίου! Μās δόθηκε ή δυνατότητα νά

γνωρίσουμε τίς τόσες ὀμορφίες καί τήν πλούσια ἱστορία τῆς πατρίδας μας στό πέρασμα τῶν αἰώνων. Κυρίως ὅμως μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά ἔλθουμε σέ κοινωνία μέ ἀδελφούς, νά μοιραστοῦμε δυσκολίες καί προβληματισμούς, νά διασκεδάσουμε καί ν' ἀπολαύσουμε τά τόσο πλούσια σέ περιεχόμενο μαθήματα τοῦ π. Μιχαήλ!

Διακρίνοντας λοιπόν τή λύπη, τήν ἀγωνία καί τήν ἀπελπισία πού κρύβεται πίσω ἀπό τό προσποιητό χαμόγελο τῶν συμφοιτητῶν μου, αἰσθάνομαι βαθειά εὐγνωμοσύνη ἀπέναντι στόν Κύριο πού εἶμαι μέλος αὐτῆς τῆς μεγάλης χριστιανικῆς οἰκογένειας. Ὁφείλω ἕνα «εὐχαριστῶ» σέ ὅσους διοργάνωσαν καί συνόδευσαν τήν ἐκδρομή, ἀλλά καί σέ ὅσους μᾶς ἀσφάλισαν μέ τίς προσευχές τους! Ἕνα μεγάλο ἀκό-

μη «εὐχαριστῶ», λοιπόν, γιά ὅσα ἔζησα καί συνεχίζω νά ζῶ, στούς «πατριάρχες» αὐτῆς τῆς οἰκογένειας, τόν Διδάσκαλο καί τόν ἀδελφό Πανσανία, πού πλέον μᾶς καμαρώνουν ἀπό ψηλά καί πρεσβεύουν γιά τήν πνευματική πρόοδο καί προκοπή μας!

Χριστός Ἀνέστη!

Ἰ.Α., φοιτητής

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

- * Ἐρελιάδης Ἀναστάσιος, εἰς μνήμην ἀδελφῆς Τριανταφυλλιάς, 100€
- * Π.Σ. 50€ * Χατζητόλιας Ἡλίας, εἰς μνήμην Σαμαρτζίδου Χρήστου, 100€.

Γιά τό Περιοδικό

- * Καρακώστα Εὐριδίκη 10€ * Κυριακίδου Ἀναστασία 12€ * Οἰκονόμου - Ἀντωνιάδου Μαρούλα 10€ * Χατζητόλιας Ἡλίας 150€.

Γιά τήν Κατασκήνωση εἰς μνήμην Στεργίου Σάκκου καί Πανσανίου Κουτλεμάνη

- * Α.Ε. 300€ * Α.Σ. 100€ * Γ.Π. 40€
- * Δ.Ν. 50€ * Ζ.Λ. 485€ * Κ.Ν. 1.000€
- * Καραϊσκού Μαρία 40€ * Λ.Σ. 200€
- * Μ.Ι. 50€ * Μ.Κ. 50€ * Μ.Π. 300€
- * Μαργούτη Μαρία 300€ * Μητσόπουλος Παναγιώτης 300€ * Π.Α. 15€
- * Π.Ε. 100€ * Π.Χ. 100€ * Ροκάς Ἀλέξανδρος 100€ * Σ.Α. 100€ * Τ.Γ. 200€ * Τ.Χ. 300€ * Χ.Ε. 20€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

- * Ἀνώνυμος, ὑπέρ ἀναπαύσεως συγγενῶν, 40€ * Ἀνώνυμος 30€.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Τό Κοράνιο στήν Ἀγία Σοφία

Ὁ θρησκευτικός ἡγέτης τῶν μουσουλμάνων τῆς Τουρκίας Mehmet Gormez, γνωστός γιά τήν πανισλαμική ἐπεκτατική του πολιτική, διάλεξε τή Μεγάλη Παρασκευή, γιά νά ἐγκαινιάσει μία ἰσλαμική ἐκθεση στήν Ἀγία Σοφία στήν Κωνσταντινούπολη. Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή ἀνέγνωσε τό Κοράνιο στόν ἱερό αὐτό χώρο, πού ἀπό τό 1934 ἐπίσημα ἔγινε μουσεῖο, γιά νά μποροῦν νά τόν ἐπισκέπτονται οἱ χριστιανοί ἀπό ὅλο τόν κόσμο. Ἡ ἐκδήλωση ἔγινε μέ κάθε κρατική ἐπισημότητα καί συμμετεῖχαν οἱ ἰσλαμικές ἀρχές.

Ἡ παραβίαση μάλιστα τοῦ μουσειακοῦ χώρου τῆς Ἀγίας Σοφίας συνέβη τίς μέρες κατά τίς ὁποῖες στήν Πόλη βρισκόνταν ἀρκετοί ἑλληνορθόδοξοι προσκυνητές γιά τόν ἑορτασμό τῆς Ἀνάστασης!

Πῶς νά ἐρμηνεύσουμε τό λυπηρό αὐτό γεγονός; Καί λίγος σεβασμός στήν ἱστορία καί στήν ἰσχύουσα τάξη πραγμάτων δέν βλάπτει!

Καί μία εἴδηση ἐλπιδοφόρα

Τό μεγαλύτερο ἐργοστάσιο ἐκτύπωσης τῆς ἁγίας Γραφῆς, πού λειτουργεῖ στήν Κίνα, ἔχει τυπώσει ἀπό

τό 1987 καί ἐξῆς 124 ἑκατομμύρια ἀντίτυπα. Τά 65 ἑκατομμύρια ἀπό αὐτά εἶναι σέ κινεζικές διαλέκτους, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα 59 ἑκατομμύρια σέ ἄλλες γλῶσσες. Ὅντως ἐλπιδοφόρα ἡ εἴδηση, καθόσον ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, φῶς καί ἐλπίδα καί ζωή γιά τόν ἄνθρωπο, εἶναι ὅ,τι περισσότερο χρειάζεται ὁ κόσμος μας. Κι ἂν σέ μία χώρα δεδηλωμένα ἄθρη, ὅπως ἡ Κίνα, βρίσκει πρόσφορο ἔδαφος ἡ διάδοση τῆς ἁγίας Γραφῆς, πόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ εὐθύνη τῶν χριστιανῶν πού μποροῦν ἐλεύθερα νά μελετοῦν τόν θεῖο λόγο, νά παρακολουθοῦν σχετικές ὁμιλίες καί νά βιώνουν τήν πραγματοποίηση τῆς διαβεβαίωσης τοῦ Κυρίου «γνώσθε τήν ἀλήθειαν καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰω 8,32);

«Κραυγή ἀπό τόν βυθό»

Σύμφωνα μέ ἀνακοίνωση τοῦ Ὑπουργείου Ἀρχαιοτήτων τῆς Αἰγύπτου, στόν βυθό τοῦ κόλπου τοῦ Σουέζ, σέ ἀπόσταση 15 χιλιομέτρων ἀπό τήν πόλη Ras Charid, ἀνακαλύφθηκε γιγαντιαία μάζα ὀστέων, τά ὁποῖα ἐκτιμᾶται ὅτι ἀνήκουν σέ 5.000 στρατιῶτες. Ἐχουν ἤδη ἀνασυρθεῖ 400 ἀνθρώπινοι σκελετοί, ὅπλα καί πολεμικά ἄρματα. Τά εὐρήματα αὐτά κατά

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

τίς ἐπιστημονικές ἐκτιμήσεις ἔχουν ἡλικία 34 αἰώνων, εἶναι δηλαδή ἀπό τόν 14ο αἰ. π.Χ. Γιά μία ἀκόμη φορά ἡ ἀνασκαφή ἐπιβεβαιώνει τή βιβλική ἱστορία. Στήν προκειμένη περίπτωση πρόκειται γιά τό γεγονός πού ἱστορεῖται στό βιβλίο τῆς Ἑξόδου, κεφ. 14: Καταδιωκόμενοι ἀπό τόν αἰγυπτιακό στρατό οἱ Ἰσραηλίτες διαβαίνουν τήν Ἑρυθρά θάλασσα, στήν ὁποία ὁ Μωϋσῆς θαυματουργικά εἶχε ἀνοίξει διάδρομο στεριᾶς. Ὅταν καί οἱ Αἰγύπτιοι μπῆκαν στόν διάδρομο αὐτό, καταποντίσθηκαν κάτω ἀπό τά νερά.

Ἀπό ἄλλη σκοπιά!

Πραγματική τραγωδία χαρακτηρίστηκε ἡ «φυγή ἐγκεφάλων» ἀπό τήν Ἑλλάδα. Ἐρευνα πού διεξήγαγε ὁ καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου «Μακεδονία» κ. Λόης Λαμπριανίδης δείχνει ὅτι «οἱ μισοί ἀπό τούς 160.000 μέ 180.000 Ἕλληνες ἀπόφοιτους Πανεπιστημίου πού ἐγκατέλειψαν τήν Ἑλλάδα τά τελευταῖα πέντε χρόνια εἶναι κάτοχοι διδακτορικοῦ». Ἀλλά καί ὅσοι ἀντιστέκονται ἀκόμη στόν πειρασμό τῆς ἀνεργίας, τῆς ἔλλειψης ὑποδομῶν ἢ στήν υποβίβαση τῶν μισθῶν, πόσο θά ἀντέξουν;

Βέβαια στήν ἱστορική διαδρομή αὐτοῦ τοῦ λαοῦ δέν εἶναι ἄγνωστη κι αὐτή ἡ πτυχή. Καί οἱ συνέπειες δέν ἦταν πάντα οἱ χειρότερες. Ἀντιθέτως, εἶναι πολλοί αὐτοί πού στό ἐξωτερικό μέ τή δουλειά τους, τήν ἐπιμονή τους, τήν πίστη στήν ἀποστολή τους πρόσφεραν πολλά ὅχι μόνο στήν Ἑλλάδα ἀλλά καί στήν ἀνθρωπότητα ὅλη. Μνημονεύουμε ἐνδεικτικά παλαιότερους καί σύγχρονους: τόν γιατρό καί βιολόγο Γ. Παπανικολάου, τόν μαθηματικό καί θεμελιωτή τῆς μελλοντικῆς ἀνάπτυξης τῶν Μαθηματικῶν Κωνσταντῖνο Καραθεοδωρή, τή γιατρό καί βιοχημικό Βάσω Ἀποστολοπούλου, πού ἀνακάλυψε τό ἐμβόλιο κατά τοῦ καρκίνου τοῦ μαστοῦ, τόν «ιεραπόστολο» καρδιοχειρουργό Αὐξέντιο Καλαγκό, τούς τρεῖς φυσικούς του CERN, τούς 24 Ἕλληνες ἐπιστήμονες πού ἀναγράφηκαν πρόσφατα στή λίστα τῆς ἐταιρείας Thompson Reuters ἀνάμεσα στούς 3.200 σπουδαιότερους ἐπιστήμονες τοῦ πλανήτη. Ἄς εὐχηθοῦμε ἡ διασπορά τῶν ἄξιων παιδιῶν τῆς Ἑλλάδας μας νά γίνεи σπορά πού θά χαρίσει εὐχυμούς καρπούς στή μάννα Ἑλλάδα ἀλλά καί στήν παγκόσμια κοινότητα. Ἐξάλλου οἱ Ἕλληνες ἦταν πάντα οἰκουμενικοί.

«Η έλπίδα του αύριο μεγαλώνει με «ΕΛΠΙΔΑ»

Τίτονται προεγγραφές!!!

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
«ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ
ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310 67 87 45-7

http://www.apolytrosis.gr/web/guest/ekp_elpida

Πρότυπος
Βρεφονηπιακός Σταθμός
«Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ»

Τμήματα: Βρεφικό
Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25
Ξηροκρήνη ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Τηλ. & Fax: 2310 554.698,
2310 521.001

<http://www.pstheotokos.gr>